

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙ

Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας	Ἀριθ. Πρωτ.	112
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν	» »	792
Ἐπιτομὴ Ἐσωτερικῶν	» »	101/5
Ἐπιτομὴ Στρατιωτικῶν	» »	8970
Ἐπιτομὴ Παιδείας	» »	7586
Ἀρχηγείου Χωροφυλακῆς	» »	3 3 1 22
Ἐπιθεωρήσεως Πεζικοῦ	» »	1236

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Όταν ἡ Αὐστρία εἰς τὸ 1914 ἔστειλε τηλεσίγραφον πρὸς τὴν Σερβίαν καὶ ἀναφε ἡ μεγάλη φωτιὰ εἰς τὸν πολιτικὸν οὐρανὸν τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀχανὴς Αὐτοκρατορία τοῦ Τσάρου ἐπερνοῦσε σκληρὰς ἡμέρας.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ Ἰουλίου αἱ διαρκεῖς ἀπεργίαι εἶχον παραλύσῃ τὴν ζωὴν τῆς χώρας, οἱ δὲ ἀναρίθμητοι ἐχθροὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ καθεστώτος ἐκινουῦντο ζωηρότερον πρὸς ποτὲ εἰς τὴν Πετρούπολιν, τὴν Μόσχαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις, ὁ λαὸς συγκρούετο καθημερινῶς μετὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ γενικῶς φουσοῦσε παντοῦ ὁ ἐπαναστατικὸς ἀέρας.

Ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς γερμανικῆς πρεσβείας στὴν Πετρούπολιν ἔγραφε τὰς ἡμέρας αὐτὰς στὴν κυβέρνησιν του. «*Ἄν κηρυχθῇ πόλεμος, ὁ Ρωσικὸς λαὸς θὰ ἀρνηθῇ νὰ ἐπιστρατευθῇ καὶ θὰ ἐκραγῇ ἐδῶ τεραστία ἐπανάστασις. Ἡ Ρωσσία δὲν εἶναι ὑπολογίσιμος ὡς στρατιωτικὸς παράγων*».

Όταν ὁμοῦς ἐφθασεν ἡ εἴδησις ὅτι οἱ αὐστριακοὶ βομβαρδίζουσι τὴν πρωτεύουσαν τῆς ὁμοθρήσκου καὶ ὁμοαίμου Σερβίας, αἱ ἀπεργίαι ἐσταμάτησαν καὶ ἀπὸ τὴν Βόρειον Θάλασσαν ἕως τὸν Εὐξείνιον Πόντον, μία καὶ μόνη ἀντηχοῦσε κραυγὴ:

«*Ζήτω ὁ πόλεμος*».

Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, δευτέρας Αὐγούστου, δηλαδὴ τὴν ἐπομένην τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου, εἰς τὴν ἀέραντον πλατεῖαν τοῦ χειμερινοῦ ἀνακτόρου τῆς Πετροπόλεως **λυσσαλέα** τρικυμία ζητωκραυγῶν ξεσπᾷ σὰν ἀντίλαλος χιλιάδων ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ Τσάρου καὶ τῆς Τσαρίνας.

Ὁ Τσάρος ὑπακούων εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ λαοῦ του παρουσιάζεται εἰς τὸ μπαλκόνι μετὰ χλωμὴ τὴν ὄψιν, συγκεκινημένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἔχων δίπλα του τὴν Αὐτοκράτειρα.

Ἡ ἔξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ του γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερα καὶ μία βοή παραφροσύνης ταράσσει τὴν ἀτμόσφαιραν.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς χαριτωμένης μεγάλης δουκίσσης Ὀλγας, ντυμένης ὀλόλευκα, νὰ χαιρετᾷ τὸν λαὸν μὲ τὸ μανδύλι.

Κάτω ἡ λαϊκὴς μάζες μαίνονται ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ.

Καὶ ὅμως, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1914, ἡ νύκτα τῆς 16 πρὸς τὴν 17 Ἰουλίου τοῦ 1918 θὰ μένη ἀλησμόνητη εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ρωσσίας.

Τὴν 21ην Μαρτίου τοῦ 1918 ἔαθαναν εἰς τὸ Μογκίλωβ, ὅπου εὐρίσκετο τότε ὁ Τσάρος, ἀντιπρόσωποι τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἀλέξιεφ εἰδοποίησαν τὸν Τσάρον ὅτι ἐτίθετο ὑπὸ κράτησιν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὸ Τσάρκοε-Σέλο.

Ἐκεῖ εὐρίσκετο καὶ ἡ Τσαρίνα μὲ τὰ παιδιὰ της.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τραγικῶν αὐτῶν ἡμερῶν τὰ παιδιὰ τοῦ τσάρου ὑπέφερον ἀπὸ ἱλαρὰν καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἡ τσαρίνα δὲν εὐρίσκετο κοντὰ του.

Μὲ τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπάνω του εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν θὰ ἄφινε τὸν τσάρον νὰ ὑπογράψῃ τὴν παραίτησιν του.

Ἡ συγκέντρωσις τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας εἰς τὸ Τάρκοε Σέλο δὲν ἀπεμάκρυνε διόλου τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον διέτρεχε ἡ ζωὴ των.

Τὴν νύκτα τῆς 22ας Μαρτίου ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν σοβιέτ τῆς Πετροπόλεως εἰδοποιοῦνθῆσα ὅτι ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις προσεπάθει νὰ **φυγαδεύσῃ** τὴν τσαρικὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν ἀρκετὰ τολμηράν, διότι ἦτο ἀντίθετος μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως.

Ἔστειλε εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ρωσσίας τηλεγραφήματα διὰ τῶν ὁποίων διετάσσοντο αἱ ἀρχαὶ νὰ συλλάβουν τὴν τσαρικὴν οἰκογένειαν **ὀπωσδὴποτε** καὶ **ὀπυδὴποτε**. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ δὲν ἐγνώριζε ὅτι ὁ τσάρος δὲν εἶχε ἀκόμη ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Τσάρκοε Σέλο. Καὶ διὰ νὰ προληφθῇ κάθε νέα ἀπόπειρα, ἡ τσαρικὴ οἰκογένεια ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ φρουρίου Πέτρου καὶ Παύλου τῆς Πετροπόλεως.

Ὁ τσάρος καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογε-

νείας ἐδολοφονήθησαν εἰς τὸ Αἰκατερίνεμπουργκ, τὴν νύκτα τῆς 16ης πρὸς τὴν 17ην Ἰουλίου τοῦ 1918.

Μία ὁμάς μελῶν τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τοῦ κράτους τῶν μπολσεβίκων, αὐτῆς τῆς φοβερῆς καὶ τρομερῆς *τσέκας*, ἐξετέλεσε μὲ πιστόλια στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 11 δωμάτιον τῆς οἰκίας Ἰπάτιεφ, τὸ ἐπονομαζόμενον *δωμάτιον, μὲ εἰδικὸν προορισμόν*, τὸν τσάρον Νικόλαον, τὴν γυναῖκά του, τὴν αὐτοκράτειραν Ἀλεξάνδραν Φεοντορόβνα, τὸν υἱὸν της, διάδοχον τοῦ ρωσικοῦ θρόνου, τὶς τέσσαρις κόρες της, μεγάλες δούκισσες Μαρία, Τατιανή, Ὀλγα καὶ Ἀναστασία, τέσσαρις ὑπηρέτες ποὺ εἶχον μείνη πιστοὶ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ πτώματά των μετεφέρθησαν μὲ ἓνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι χιλιομέτρων, εἰς μίαν δασώδη τοποθεσίαν ἐπονομαζομένην «*Οἱ τέσσαρις Ἀδελφοί*».

Ἐκεῖ, ὅπως ἀναφέρουν αὐτόπται μάρτυρες, τοὺς ἔκομματίασαν κατόπιν τοὺς ἔκαυσαν μὲ πετρέλαιον καὶ μὲ θεϊκὸν ὄξυ καὶ κατόπιν τὰ λείψανά των τὰ ἔρριψαν εἰς ἓνα πηγάδι ἐγκαταλελειμμένου μεταλλείου.

Ἡ Ρωσσία, ἡ κραταιὰ καὶ τρομερὰ τότε τσαρική αὐτοκρατορία, ποὺ ἀγκάλιαζε τὴν μισὴ Εὐρώπη καὶ τὴν μισὴ Ἀσία ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀκλόνητη καὶ ἀπρόσβλητη, ἔπεσε, χαντακώθηκε μέσα στὰ χρόνια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ἄλλος ἄνεμος ἐφύσησεν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ὁ ἄνεμος τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως.

Καὶ τὰ παιδιά τῆς Ρωσσίας, ποὺ ἐζήτησαν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν τὸν πόλεμον, ἐπέταξαν τὰ ὅπλα ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, τὰ πέταξαν γιὰ νὰ τὰ ἀρπάσῃ ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ νὰ καταλήξουν εἰς τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

* *

Τὸ δράμα αὐτὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἡ ἐπανάστασις, ὁμοιάζει μὲ τὸν κίνδυνον μιᾶς φοβερᾶς ἐπιδημίας, ἡ ὁποία ἀρπάζει ἀπὸ κοντὰ μας κίφνιδίως τὰ ἀγαπημένα μας καὶ προσφιλῆ πρόσωπα.

Χίλιοι θάνατοι, χίλια πένθη σπαράσσουν τὴν καρδιά μας κάθε στιγμὴ καὶ γιὰ ὅλους ἀνοίγεται ἓνας τάφος τῆς ἐπαναστάσεως, τάφος μυστηριώδης καὶ ἀόρατος.

Κανεὶς δὲν ἔγει τότε, δὲν εἰμπορεῖ καὶ δὲν θέλει νὰ ἔχη χρήματα, διότι γίνεται ὁ στόχος τοῦ ἐπαναστάτου.

Τελεία ἀναρχία ἐπικρατεῖ καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀγορὰν κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτάς, στὰ σπίνια, στοὺς δρόμους καὶ παντοῦ, ὅ-

που συναντηθοῦν δύο ἄνθρωποι, τὸ πρῶτο θέμα τῆς ὁμιλίας των εἶνε ἡ ἔλλειψις τῶν τροφίμων. Ἡ τροφή! Καὶ μετὰ τὴν τροφή ἡ μεγάλη ἔλλειψις κανσίμου ὕλης.

Στέρησις, κίνδυνος, θάνατος εἶνε αἱ μόναι συνθῆκαι τοῦ βίου, εἶνε ἡ ἀξιοθρήνητος πραγματικότης, εἶνε τὰ μόνα δυνατὰ μέσα διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἐπανάστασις, εἶνε ἡ ζωὴ πού γνώρισαν οἱ ἄνθρωποι ὄλων τῶν λαῶν, πού ζοῦν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ γλῶσσα καταντᾷ ἄχρηστος, προκειμένου νὰ ἐκφράσῃ τὸ φοβερὸν χάος πού μαστίζει τώρα τὴν Ρωσίαν.

Ὁ λαὸς κτυπᾷ μὲ τοὺς ὑποκοπάνους τῶν ὄπλων τὶς πύργους τῶν σπιτιῶν. Τὰ κουδούνια τὰ περιφρονοῦν εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς καὶ τὰ ὀνοράζουσι παιγνιδάκια γιὰ μέρες εἰρηνικῆς.

Ἐξηγριωμένοι καὶ μεθυσμένοι μὲ τὰ ἀπαίσια ἐπαναστατικὰ πρόσωπά των συλλαμβάνουσι καὶ σύρουσι μέσα στοὺς δρόμους καὶ στὴν ἀνήλιον καὶ ὑγρὰν φυλακὴν πεινασμένους καὶ παγωμένους ἐντίμους πολίτας καὶ ὅλα τριγύρω φωνάζουσι Θάνατος εἰς τοὺς ἀστούς!! Νὰ ἀποθάνετε ἀστοί!!

Οἱ τοῖχοι τῶν μεγάλων σπιτιῶν πού εἶνε τρυπημένοι ἀπὸ τίς σφαῖρες τῆς ἐπαναστάσεως δείχνουσι τὴν παλλομένην σάρκα τῆς Ρωσσίας, τῆς εὐτυχισμένης ἐκείνης χώρας, πού εἶδε τὸ αἷμά της νὰ φεύγῃ ἄδικα καὶ σπάταλα ἀπὸ τῆς πληγῆς, ἡ καταχνιά, οἱ φρικτοὶ καπνοὶ τῶν πυροβολισμῶν, οἱ φρικτοὶ καπνοὶ πού ὕφαιναν σὰν σάβανο γύρω ἀπὸ τὸ βασανισμένον κορμὶ τῆς Ρωσσίας, πού τὸ καρῶσαν χέρια ἀδελφικά, τὸ Ρωσικὸ αἷμα πού ἔπλυνε τῆς πέτρας τοῦ δρόμου, ὁ φρικτὸς ἐκεῖνος δρόμος πού ἔστηνε χίλιες ἐνέδρες ὁ θάνατος, ἡ μουσικὴ τῶν ὀμοβροντιῶν τοῦ δρόμου, πού ἐσύρετο ὁ κόσμος γιὰ νὰ σωθῇ, ὡμοίαζε μὲ τὰ στενὰ τῆς κολάσεως.

Καὶ μαζὺ μὲ τοὺς κανονιοβολισμοὺς ἐσήμαινε ὁ κόσμος τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ παραστήσουν ὀλοζώντανα ὅτι ἐκηδεύετο ἡ Ρωσία.

Κατέβασαν τὴ σημαία τῆς τσαρικής Ρωσσίας πού ἀνεγνωρίσθη κατόπιν πολλῶν πολεμικῶν γεγονότων καὶ συνθηκῶν ἀπὸ τὴν τουρκικὴ αὐτοκρατορία, ὡς προστάτρια τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, πού ἐκυμάτιζε εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ καράβια, τὰ ὅποια ἔταξείδευαν ἐπὶ τουρκακρατίας τὸν Βόσπορον, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μεσόγειον, ὡς ἔθνητικὴ σημαία τῶν ραγιαδῶν.

Κατέστρεψαν τὰς εὐτυχισμένας Ἑλληνικὰς κοινότητας,

τάς πολυκυκλοκουμενάς, πού είχαν ἐγκαταστήσῃ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Αἰκατερίνης τῆς Β', ἐπὶ ἀκμῆς ἀκόμη τοῦ Ποτέμκιν καὶ αἱ ὅποια ἀπετέλουν, χωρὶς ὑπερβολήν, τὰς βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο τὸ ἐμπόριον τῆς Ρωσσίας.

Ἦσαν ὅλαι αἱ κοινότητες μὲ θαυμαστὴν ρυμοτομίαν, μὲ ἐπιβλητικὰ κτίρια, μὲ κήπους, πάρκα καὶ δάση πού ἐδειχναν τὸν πολιτισμόν.

Τὸ δράμα αὐτὸ τῆς ἰσότητος τῶν Σοβιέτ, τὸ παγκόσμιον αὐτὸ θέμα τῆς ἡμέρας, εἶναι ὁ μεγαλύτερος κατακλυσμὸς πού κατέστρεψε τὴν πλουσίαν γῆν τῆς Ρωσσίας, μὲ τὴν καλλιέργειαν τοῦ μίσους κατὰ τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς καταστροφῆς του.

Ὁ φοβερὸς καὶ φαῦλος αὐτὸς κύκλος προβάλλει καθημερινῶς τὸ ἄγριον φάσμα τῆς πείνης, ἡ ὁποία στὰ χίλια ἐννεακόσια εἰκοσιένα ἐθέρισε πέντε ἑκατομμύρια ἀνθρώπινα πλάσματα.

Τότε ὅμως ὁ λαὸς ἐπίστευε εἰς μίαν παγκόσμιον ἐπανάστασιν ὑπὲρ τῆς ἰδέας τοῦ κομμουνισμοῦ. Σήμερον ὅμως ἡ κατάστασις ἔχει χειροτερεύσῃ, διότι ὁ λαὸς βλέπει ὅτι οὔτε ἡ παγκόσμιος ἐπανάστασις ἔρχεται, οὔτε τὸ ἀπαίσιον πρόγραμμά των μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ, αὐτοὶ δὲ οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ συγγραφεῖς, σχολιάζοντες τὴν προσπάθειαν πού ἔγινε διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, εἶναι ἀπαισιόδοξοι καὶ ἤρχισαν νὰ πιστεύουν, ὅτι, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸς ὁ σκοπός, θὰ ἔπρεπε πολλὰ ἀκόμη χρόνια νὰ στερηθῇ ὀλόκληρος ὁ λαὸς ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς συντηρήσεώς του καὶ ὅτι τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ζωῆς εἶναι ἄλυτον.

Ἡ βελτιώσις πού ἔφερε εἰς τὸν ἐργάτην τὸ Σοβιετικὸν καθεστῶς εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὸ Τσαρικόν, διότι δὲν τοὺς ἔδωσαν πολιτικὰ δικαιώματα.

Αἱ ἐφημερίδες γράφουν ψεύματα ὅταν γράφουν ὅτι οἱ ἐργάται εἶναι κύριοι τῆς Ρωσσίας, διότι εἶναι ὀλοφάνερον, ὅτι, ὄχι οἱ ἐργάται, ἀλλὰ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα διοικεῖ τὴν χώραν.

Τὰ ἡμερομίσθια εἶναι τὰ ἴδια ὅπως καὶ εἰς τὸ Τσαρικὸν καθεστῶς καὶ παρ' ὅλα ὅσα γράφει ὁ κομμουνιστικὸς τύπος, οἱ Ρῶσοι ἐργάται γνωρίζουν καλά, ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι συνάδελφοί των εἶνε πολὺ εὐτυχέστεροι αὐτῶν καὶ τὸ ὄνειρον κάθε ρώσσου ἐργάτου εἶναι, πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ εἰς ἓνα ξένο ἐργοστάσιον.

Τὸ κράτος δὲν διαθέτει τὰ μέσα πού χρειάζονται διὰ νὰ

υποστηρίξει και να καταστήσει παραγωγικούς τους άλλους αγρότας και όταν είπαν εις τους χωρικούς, ότι τα κτήματα που τους έδωσαν δεν θα ήνε δικά τους αλλά ιδιοκτησία του κράτους και ότι το περίσσευμα από την παραγωγή των θα το έδιδαν εις την κυβέρνησιν, χωρίς να τους διδη κανένα υλικόν αντάλλαγμα ή χρῆμα, οί χωρικοί έκαλλιέργησαν μόνον όσον θα έφθανε δια τας οικογενείας των και αφήκαν τας πόλεις να λιμοκτονούν.

Η θεωρία λοιπόν της ισότητος άπεδείχθη ανεφάρμοστος εν τη πράξει και ή σοβιετική Ρωσία αναγκάζεται και πάλιν να καταφύγη εις το μέγα κεφάλαιον, εντός δέ της κομμουνιστικής Ρωσίας αί μεγαλύτεραι πηγαί του ύπογείου πλούτου, τα πετρέλαια, έδόθησαν εις ξένας επιχειρήσεις.

Όσοι χωρικοί δεν ήθελαν να εισέλθουν στο συνεταιρισμό έθεωρήθησαν κουλάκοι, δηλαδή εύποροι αγρόται και τους εκήρυξαν εις διωγμόν. Ο κατά του κουλάκου αυτός διωγμός συνετέλεσε εις την καθυστέρησιν της παραγωγής.

Κάθε προσπάθεια που καταβάλλει το κράτος για τη βιομηχανία πρέπει να καταβάλλη και για την παραγωγή τη γεωργική, διαφορετικά το βιομηχανικόν έργον ναυαγει.

Διότι, εάν ήναι εύκολον να δωθῆ ένα σύστημα εργασίας στη βιομηχανική εργασία και οικονομία, είναι όμως πολυ δύσκολον να γίνη το ίδιο και για τη γεωργία και το γεωργό.

Οί αγρόται, κατά τους τόπους και τα μέρη που ζούν, έχουν και ξεχωριστόν σύστημα αγροτικής οικονομίας και εργασίας, σύμφωνα με τη γῆ, τα έθιμα και τας παραδόσεις των.

Το κράτος, όταν κτύπησε τον κουλάκο, έπρεπε να ξέρη ότι κτύπησε την ίδια την παραγωγή, απόδειξις ότι τα κολχός, δηλαδή οί συνεταιρισμοί, δεν μπόρεσαν να προχωρήσουν μόνα τους.

Το κράτος λοιπόν, από την ανάγκην να τονωθῆ ή παραγωγή αναγκάσθηκε να ιδρύση σοβχός, κρατικούς οργανισμούς γεωργικής εκμεταλλεύσεως.

Με το σύστημα αυτό ο γεωργός επιστρατεύεται, τον κάμνει το κράτος άοπλον στρατιώτην, τον μεταχειρίζεται ως εργάτην και τον πληρώνει ή επιχειρήσις. Άλλά και μ' αυτό το σύστημα δεν έλύθη το πρόβλημα των γεωργών.

Μεγάλες εκτάσεις μένουν ακαλλιέργητες, πολλές σπαρμένες μένουν άθέριστες, πολλές θερισμένες σπίζουν από την εγκατάλειψιν, ή παραγωγή καταστρέφεται και το ζήτημα της τροφῆς δημιουργεί πάλιν ένα από τα σοβαρώτερα έσωτερικά προβλήματα των σοβιέτ.

Αισιοδοξία είχε κυριαρχήσει στις λαϊκές μάζες, κατόπιν τῶν ἐπισήμων ἀνακοινώσεων τῆς κυβερνήσεως, ὅτι τὰ ἀποθέματα τοῦ σίτου ἦσαν ἀρκετὰ καὶ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία θὰ ἦτο καλή, ἔξαφνα ὅμως τὸν Μάϊον τοῦ 1934 αἱ ἀρχαὶ ἐκδίδουν ἓνα διάταγμα, ὅτι λόγῳ τῆς ἀνομβρίας εἰς ὠρισμένας περιφερείας, αἱ ἀρχικαὶ τῶν ἐλπίδες διαψεύδονται καὶ ὅτι συνεπεία τούτου ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου πρέπει νὰ ὑψωθῇ.

Ἡ κυβέρνησις, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν λαϊκὴν ἀγανάκτησιν, ἀναγκάστηκε νὰ ὑψώσῃ τοὺς μισθοὺς δέκα ἕως δεκαπέντε τοῖς ἑκατόν.

Λόγῳ τῆς ἀνομβρίας εἰς τὰς μεγάλας περιοχὰς τῆς Οὐκρανίας, εἰς τὴν Κριμαίαν, εἰς τὸν Βόρειον Καύκασον, εἰς τὸ Τουρκεστὰν καὶ στὴ Σιβηρία, ἡ ἐσοδεία ἐφέτος κατεσιράφη, κατὰ συνέπειαν ἡ πείνα ἀπειλεῖ τὸν πληθυσμὸν ἀρκετῶν Ρωσικῶν περιφερειῶν ἔνεκα δὲ τούτου ἡ κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρατεύσῃ τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμοὺς, ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἐπεβλήθη καὶ τὰ χωρία κατελήφθησαν ὑπὸ στρατοῦ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἢ στρατοῦ ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν τῶν ἀγροκτημάτων καὶ ἐπιβάλλουν τὴν πειθαρχίαν.

Ὁλος ὁ ἐνὶλίκος πληθυσμὸς ἐπεστρατεύθη εἰς τάγματα ἐργασίας, τὰ δὲ τάγματα αὐτὰ δὲν τὰ ἀφίνουν νὰ καλλιεργήσουν τὰ δικὰ τῶν κτήματα, ἀλλὰ τὰ μεταφέρουν εἰς ἄλλας περιφερείας, ἀφίνουν τῆς γυναϊκῆς τῶν νὰ καλλιεργοῦν τὰ κτήματά τῶν μὲ βοηθοὺς ἀπὸ τάγματα ἄλλων περιφερειῶν.

Τὰ τάγματα αὐτὰ εἶνε ὄργανωμένα εἰς στρατόπεδα καὶ κοιμοῦνται ὑπὸ φρουράν, ὅπως οἱ αἰχμάλωτοι.

Τὰ μέτρα αὐτὰ ἠρέθισαν τοὺς χωρικοὺς κοζάκους, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν ἀντίστασιν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μόσχαν τότε ἐστάλησαν ἀμέσως διαταγαὶ σκληραί, τὴν ἀπειθαρχίαν ἐτιμώρησαν ἀγρίως, ἐλεηλάτησαν καὶ ἔκαψαν τὰ χωριά τους, τοὺς δὲ πρωταιτίους τῆς ἀνταρσίας τοὺς ἐδίκασαν ἐπὶ τόπου εἰς θάνατον.

Ὁ Στάλιν καὶ ὁ Μολωτώφ ὑπέγραψαν διάταγμα αὐστηρότατον, τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὴν ἐξορίαν ὄλων, ὅσοι δὲν συμμορφώνονται μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ κέντρου τῶν χωρικῶν. Ὁρίζεν εἰδικὸν συμβούλιον ἀπὸ ἑξ ἑξ ἑκείνων μὲ τὴν ἐντολήν νὰ μὴ χαρίζεται εἰς κανένα καὶ νὰ ἐνεργῇ ἀλύπητα.

Τὸ δικαστήριον αὐτὸ στηριζόμενον εἰς τὸν νόμον εἰργάσθη εἰς τὸν Βόρειον Καύκασον μὲ σύστημα μαύρων καταλόγων, ὅπου ἦσαν γραμμένα ὀλόκληρα χωριά νὰ τιμωρηθοῦν

μὲ εἰδικὲς ποινές. Ὀλόκληρα τραῖνα γεμάτα ἀπὸ τὰ θύματα αὐτὰ μεταφέρονται εἰς τὸν Ἀρχάγγελον καὶ ἰδίως στὰ δάση πρὸς καταναγκαστικὴν ὑλοτομίαν καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς Σιβηρίας καὶ τοῦ βόρρα.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἐστάλησαν στὸν Ἀρχάγγελον, τὴν Σιβηρίαν καὶ στρατόπεδα τῆς Γκεπεοῦ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἰργάζοντο διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου Καναλιοῦ τῆς λευκῆς θαλάσσης δὲν ἐγύρισαν πίσω.

Ὀλόκληρες περιφέρειες ἔχασαν τοὺς κατοίκους των καὶ μετέφερον ἐκεῖ νέους κατοίκους.

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μόσχας ἐσκότωσαν πολλὰ πρόσωπα διὰ τὸν ἀναγκαστικὸν θειρισμόν. Τοὺς κοζάκους τοῦ Κουμπάν, τοὺς κατεδίωξαν σκληρά, διὰ τὰ μὴ κομμουνιστικά τους φρονήματα καὶ τοὺς ἐξώντωσαν.

Εἰς τὴν Οὐκρανίαν τὰ μέτρα αὐτὰ τῆς κυβερνήσεως συνήντησαν σκληρὰν ἀντίστασιν καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς κομμουνιστάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ ἐξετελέσθησαν χωρὶς κανὼν δικασθῶν.

Τὰ σοβιὲτ θέλουν πολὺ νὰ ἰδοῦν ἐγκαθισταμένους μὲ τὰς οἰκογενεῖας των ξένους μηχανικοὺς οἱ ὁποῖοι ὅμως νὰ ζοῦν μὲ τὰς ἰδίας συνθήκας τῶν Ρώσων.

Ἀλλὰ κανεὶς ξένος μηχανικός, ποὺ γνωρίζει τὰς ρωσικὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, μολονότι ἀμείβεται ἀδρότατα, δὲν δέχεται νὰ ζήσῃ ἐκεῖ οἰκογενειακῶς.

*
* *

Τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας στὴ Ρωσσία, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ προσωπικῶς ὑπεύθυνον κάθε μηχανικόν, δι' ὅλας τὰς ἀποτυχίας καὶ τὰ ἀτυχήματα, τρομάζει κάθε ρῶσσο μηχανικὸν νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλία καὶ γι' αὐτὸ ζητοῦν τὴ βοήθεια τῶν ξένων μηχανικῶν.

Ὁ Ράδεκ γράφει στὴν Ἰσβέστια τῆς 19 Φεβρουαρίου τοῦ 1934. «Οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ μὴ ἐπιβάλωμεν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐκπεσούσης τάξεως, ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία εἶναι τὸ δόγμα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν ἐλευθέραν ἐργασίαν ἔχουν ἡλιθίας μικροαστικὰς ἀντιλήψεις.

Ἡ περίθαλψις τοῦ κάθε ἐργάτου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ παρουσιάσῃ.

Ἡ προσπάθεια, ὅπως κρατηθῇ ὁ ἐργάτης εἰς σιδηρὰν

πειθαρχίαν, ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ φύγουν οἱ ἐργάται στὰ χωριά τους καὶ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὰς οἰκογενεῖας των.

Σὰς ἀναφέρω μίαν τρομακτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ρώσσου μηχανικοῦ Ὁρλώφ ἀπὸ τὸν Ἀρχαγγέλον.

«Τὸ κέντρον ξυλείας τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου κεῖται ὀκτὼ βερστια ὀπισθεν τοῦ Κολογόρι.

«Οἱ ἐργάται στρατολογοῦνται ἐδῶ ἀπὸ ἐκτοπιζομένους «χωρικούς, ὑπάρχουν καὶ ὀλίγοι διανοούμενοι.

«Ὀλόκληρος ἡ περιοχὴ εἶναι ἀποκλεισμένη διὰ διπλοῦ «συρματοπλέγματος, τὰ δὲ σύρματα ἔχουν καταστῆ ἀπρόσιτα, «διότι διέρχεται δι' αὐτῶν ἰσχυρὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

«Ἡ δυστυχία εἶναι ἀφάνταστος.

«Ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι ὀλόκληρος ἡ κόλασις καὶ κανεὶς «δὲν εἴμπορεῖ νὰ φαντασθῆ τί γίνεται ἐδῶ πέρα.

«Αἱ ἱστορίαι τῆς Καλύβας τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ, εἶνε «παιδικὰ παραμύθια ἐνώπιον αὐτῆς τῆς πραγματικότητος.

«Οὐδέποτε ἰθαγενεῖς εἰς τὰς μεγάλας φυτεῖας κατεδυνα- «στεύθησαν τόσον, οὐδέποτε συνέβη νὰ καταστοῦν τόσον ἄ- «μοιροι παντὸς ἀνθρωπίνου δικαιώματος ὅσον ἐδῶ οἱ αἰχ- «μάλωτοι αὐτοὶ ἐργάται.

«Οἱ ἐκτοπιζόμενοι ἀποστέλλονται εἰς τὴν ἐργατικὴν ἀ- «γορὰν καθ' ὀμίλους ἐκ πενήκοντα κεφαλῶν. Ὅταν ὁ ἕνας «ὄμιλος ἐξαντλῆται λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ὀ δευτέρου. Ἡ «ἐργασία δὲν σταματᾷ ποτέ. Δὲν χρησιμοποιοῦνται οὔτε ἄλο- «γα, οὔτε ἀμάξια. Οἱ ἐργάται εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σηκώ- «νουν τοὺς τεραστίους κορμούς τῶν δένδρων καὶ νὰ τοὺς με- «ταφέρουν εἰς ἀπόστασιν τριῶν βερστίων.

«Τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν σπάζουν κάποτε ἀπὸ «τὰ πίπτοντα δένδρα, σκίζονται τὰ χέρια των εἰς τὰ ἐργαλεῖα, «τὰ δάκτυλά των παγώνουν, διότι ὅλη ἡ ἐργασία γίνεται με «τὰ χέρια.

«Αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς εἶναι τρομακτικαί. Εἰς ὀλόκλη- «ρον τὴν περιφέρειαν ὑπάρχει ἕνα παντοπωλεῖον διὰ πεντα- «κοσίους ἀνθρώπους καὶ ἕνας μόνον ἰατρὸς ἀναλογεῖ μετὰ πέν- «τε χιλιάδες ἐργάτες.

«Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μούρμαν ἡ κατάστασις εἶναι ἀ- «κόμη χειροτέρα. Ἐκεῖ ὑπάρχουν τόφροι βάρθους ἑξῆ ποδῶν «καὶ ἐκεῖ μέσα ρίπτονται πρὸς πεθαρχικὴν ποινὴν δέκα ἕως «δεκαπέντε ἄνδρες.

«Ἡ γερμανικὴ ἐργατικὴ ἀποστολὴ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυ-

«μίαν νά ἐπισκεφθῆ τὸ κέντρον ξυλείας τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἀλλ' ἢ σοβιετικὴ κυβέρνησις ἠρνήθη νά δώσῃ ἄδειαν καὶ εἶπε «στὴν ἀποστολὴν, ὅτι ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς καὶ ὅτι ἡ μετα-
«φορὰ τους θὰ συναντήσῃ μεγάλης δυσκολίας.

Μηχανικὸς ΟΡΛΩΦ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐπειδὴ ὁ ἐργάτης τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας ἠξεύρει ὅτι, ὅσον καλὰ καὶ ἂν ἐργασθῆ, τίποτε δὲν θὰ εἶναι περισσότερον δικό του ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ὤρισε τὸ κράτος, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει λόγον νά βιασθῆ νά ἐργασθῆ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ νά παρουσιάσῃ γρήγορη καὶ καλὴ ἐργασία.

Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἰσότητος τῆς ἐργασίας μετέβαλε τοὺς δραστηρίους εἰς τεμπέληδες, τοὺς ἐφευρέτας καὶ ἱκανοὺς εἰς ἀδρανεῖς καὶ ἀδιαφόρους καὶ ἔβλαψε τὰ πνεύματα καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ὁ Στάλιν διὰ νά ἀντιμετωπίσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ ἠναγκάσθη νά παραβιάσῃ τοὺς κανόνας τῆς κολλεκτιβιστικῆς ἐργασίας, ἄλλαξε τὴ μορφή τοῦ σοβιετικοῦ νόμου καὶ ἐξέδωκε προκηρῦξεις γιὰ νά ἐνθουσιάσῃ τὸ λαό.

Εἰς τὰς προκηρῦξεις του ἔλεγε :

«Ὁ ἐφευρέτης καὶ ὁ ἐργάτης πού θὰ προσφέρῃ πολλὴ καὶ καλὴ ἐργασία θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴ ἀμοιβὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτας» Ἔτσι κατορθώνει τώρα νά ἀντικρύζῃ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας.

Κατὰ τὶ λοιπὸν διαφέρει τὸ σοβιετικὸ ἐργατικὸ σύστημα ἀπὸ τὸ ἀστικό ;

*
* *

Ὁ φοβερὸς ἐμφύλιος πόλεμος τῆς Ρωσσίας ἀφῆκε ἀντιμέτωπον τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν ἀγνώστων γονέων.

Εἰς ὅλα τὰ κράτη ἀφῆκε ὁ παγκόσμιος πόλεμος ὄρφανὰ, ἔγιναν ὅμως ἄσυλα καὶ ὄρφανοτροφεῖα εἰδικὰ τῶν ὄρφανῶν πολέμου. Τὰ παιδιά ἔχασαν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν, ἀλλ' ἔζησαν οἱ διάφοροι συγγενεῖς, πού ἐδήλωσαν εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν καταγωγὴν, τὴν οἰκογένειαν τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ ἔγραψαν μὲ τὰ οἰκογενειακά των ὀνόματα. Σπανιώτατα συνέβη ἢ ἐξαφάνισις ὀλοκλήρου τῆς γενεᾶς ὥστε νά μείνῃ τὸ ὄρφανὸ ἔρημον, ἀγνώστων γονέων.

Τὸ σοβιετικὸν ὅμως καθεστὼς ἐξέσπασε σὰν φουρτουνιασμένη θάλασσα, ἐσκόρπισε καὶ κατέστρεψε τὴν οἰκογένειαν, ἔκοψε κάθε οἰκογενειακὸν δεσμὸν καὶ ἔρριψε χιλιάδες ὄρφανὰ

στο δρόμο, πού δὲν ἐγνώρισαν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε μακρυνὸ συγγενῆ στὸν κόσμο.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔμειναν ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα σὲ κάθε πόλι. Τὰ μωρὰ πέθαναν μέσα στοὺς δρόμους, ἄνω ὅμως τῶν δύο καὶ τριῶν ἐτῶν ἔζησαν πολλές χιλιάδες.

Δὲν ὑπάρχει στατιστικὴ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ ὠνομάσθησαν παιδιὰ τοῦ δρόμου, διότι μεγάλωναν μέσα στὸ δρόμο.

Ὅπως μεγάλωνε ἡ ἡλικία των μεγάλωνε καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς των. Ἐγιναν συμμορίες ἀλητοπαίδων μὲ ἐγκλήματα, κλοπές, μὲ ἀρχηγούς καὶ πειθαρχία.

Τὸ σοβιετικὸ κράτος δὲν μπορούσε νὰ ἀμυνθῆ, διότι ὁ σοβιετικὸς νόμος δὲν θεωρεῖ ἔνοχο τὸ παιδί, ἀλλὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολον. Ὁ μεγάλος θόρυβος ὅμως πού δημιουργοῦσε συχνὰ ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος, δια τὰς ἀγρίας συμμορίας τῶν ἀλητοπαίδων, ἠνάγκασε τὴ σοβιετικὴ κυβέρνησι νὰ μαζέψῃ ὅλα τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ, νὰ τὰ κλείσῃ σὲ ἰδιαίερες ἀποικίες καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸ 1930 ἐσώθη ἡ Ρωσσία ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ἐμφάνισιν τῶν ἀλητοπαίδων, τὰ ὅποια ἔξω ἀπὸ τὰ κρατικὰ πρᾶτήρια περιέμεναν μακρὲς οὐρὲς γιὰ νὰ πάρουν τὰ τροφίματά των, σούπα ἀπὸ χόρτα καὶ κονσέρβες ἀπὸ δελφίνια.

Τὰ ἀλητόπαιδα αὐτὰ, ἔστερημένα οἰκογενείας, γυμνὰ καὶ κουρελιασμένα, γύριζαν μέσα στὸ δρόμο μὲ κόκκινες σημαῖες καὶ φώναζαν δυνατὰ *«κάτω ὁ Θεός, δὲν φοβούμεθα κανένα»* καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ μεγάλου θεμελιωτοῦ Μάρξ — Ἀθεΐα καὶ κυνισμὸς — ἡ δηλητηριασμένη ψυχὴ τῶν μπολσεβίκων σκόρπισε εἰς τὴν Ρωσσίαν συντρίμματα τῆς κολάσεως. Βία καὶ πάντα βία!

Οἰκογένεια, τιμὴ, θρησκεία, ἀτομικὸν συμφέρον, δὲν ὑπάρχει διὰ τὸ καθεστῶς αὐτὸ τίποτε.

*
*
*

Ἐπάρχουν τραγωδίες εἰς ὅλα τὰ σπίτια τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν δράματα φοβερά, ἡ τραγωδία ὅμως τῆς ζωῆς τοῦ Ρωσικοῦ σπιτιοῦ διαφέρει ἀπὸ ὅλες τῆς ἄλλες τραγωδίες τῆς κοινωνίας. Εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐρυθροῦ παραδείσου βλέπτε πρόσωπα στεγνά, σώματα καχεκτικά, μορφὲς θλιβερές, κορίτσια, ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν ὁποίων ἔσβυσε τὸ μεϊδιάμα, νέες γυναῖκες προόρως γηρασμένες. Βλέπετε ἓνα λαόν, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει, διότι εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ γεννηθῆ.

Πουθενά δὲν εἶναι τόσον δυστυχῆς μία μητέρα ὅσον στὴ σημερινή Ρωσία. Δυστυχῆς, διότι τῆς ἐπιβάλλουν νὰ πνίγῃ τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος.

Τόσον ἀγρία εἶναι ἡ προπαγάνδα κατὰ τῆς οἰκογενείας ὥστε, διὰ νὰ φέρουν τὴν χαλάρωσίν της, δίδουν ἐργασίαν εἰς τὰς οἰκογενείας εἰς ὥρας πού νὰ μὴ συναντῶνται τὰ πρόσωπα μεταξὺ των. Πηγαίνει ὁ πατέρας στὸ σπίτι στὰς ἑνδεκα νὰ φάῃ, ἐκείνη τὴν ὥρα ἔχει ὑποχρεωτικὴ ἐργασία ἢ γυναικίαι του καὶ πρέπει νὰ φύγῃ, φεύγει ἢ γυναικίαι, πηγαίνουν κατόπιν τὰ παιδιά καὶ ἔτσι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, δὲν δίδεται καιρὸς εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας νὰ συναντῶνται μεταξὺ των καὶ νὰ δημιουργοῦνται συμπάθειαι οἰκογενειακαί.

Τὸ παιδί ἀπὸ ποιὸν ἦλθε στὸν κόσμον δὲν ἐξειάζουν, «αὐτὸ» λέγει ὁ νόμος «εἶναι ζήτημα ἀτομικὸν τῆς γυναικὸς» διότι ὁ Ρωσικὸς νόμος ἐπιτρέπει καὶ τὴν ἔκτρωσιν ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλῃ ἢ ἔγκυος γυναικίαι.

Ὅλα τὰ ἄλλα κράτη τὴν θεωροῦν παράνομον καὶ τὴν τιμωροῦν αὐστηρά, διότι μὲ τὴν ἔκτρωσιν δὲν χάνεται μόνον μία ζωὴ, ἢ ζωὴ τοῦ ἐμβρύου, ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ σακατεύεται ἢ ζωὴ ἐκείνης πού τὸ ἔχει στὰ σπλάχνισ της, ἢ ζωὴ τῆς μάννας.

Μὲ τὰς βάσεις αὐτὰς ἐξεδόθη στὰς δεκαοκτῶ Νοεμβρίου τοῦ 1920 ὁ πρῶτος νόμος περὶ ἐκτρώσεως, ἀλλ' ἢ ἔκτρωσις ἐπεβάλλετο νὰ γίνεταί σὲ κρατικὸ νοσοκομεῖον, ἄλλως θεωρεῖται παράνομος.

Ὁ ἰατρὸς πού θὰ τὴν ἐγχειρήσῃ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ποιὸς ὁ πατέρας της, ὁ ἀδελφός της ἢ ὁ γιὸς της.

Ἀναρίθμητες εἶναι ἢ νέες στὰ νοσοκομεῖα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ὁ σοβιετικὸς οἰκογενειακὸς κῶδιξ ὁρίζει δύο χρόνια φυλακῆς, γιὰ τὸν ἄνδρα πού θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κρατήσῃ σπίτι τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν του, (ἀρθρ. 197). Ἡ μητέρα εἶναι ἐλεύθερη νὰ φύγῃ μὲ ὅποιονδήποτε ἐραστήν της, ἔστω καὶ ἂν ξεκόψῃ, φεύγουσα, τὸ γάλα ἀπὸ τὸ μωρὸ πού ἔχει μὲ τὸν ἄνδρα της. Κάποτε ἕνας νέος ἐζήτησε ἀπὸ τὴν φίλην του νὰ μείνῃ κοντά του καὶ νὰ κρατήσῃ τὸν καρπὸν των, αὐτὴ ἀπότομα τοῦ ἀπαντᾷ! καὶ ἀφοῦ ὁ νόμος μοῦ ἐπιτρέπει μὲ τὸ δικαίωμα ἐσὺ ζητεῖς νὰ μὲ ἐμποδίσης; αὐτὸ δὲ ἔλειπε τώρα. Ἐσὺ εἶσαι μόνον ἄνδρας μου, μήπως εἶσαι καὶ φύλακός μου;

Τὸ κακὸ ὅμως φαίνεται ὅτι προχώρησε πολὺ, διότι, ἐνῶ ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ σοβιετικὸ καθεστῶς, εἰς τοὺς κινηματογράφους καὶ στὰ βιβλία γίνεται συγχρόνως ζωηρὴ προπαγάνδα, ὅτι πρέπει νὰ περιορισθῇ τὸ ἄγριο αὐτὸ θέρησμα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ σαραβάλιασμα τῆς γυναικός.

Ὅταν ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1917 ἐκήρυξε τὸ Ἐυαγγέλιον τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος, ἡ ρωσίδα τὸ ἄρπαξε σὰν ἀπολύτρωσιν τῆς καὶ ἐβοήθησε τὴν ἐπανάστασιν περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄνδρα, διότι ἐνόμισε ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ συναγωνισθῇ τὰ ἑκατομμύρια, τὴν εὐγένεια καὶ ἀριστοκρατία μὲ τὸν φυσικόν της πλοῦτον καὶ ἐφώναξε καὶ αὐτὴ δυνατὰ **«κάτω ὁ πλοῦτος ποὺ κάνει εὐμορφες τῆς ἄσχημες! Δὲν ὑπάρχει τώρα πειὰ ὑπεροχή!»**

Μὲ αὐτὲς τῆς ἰδέες παρεσύρθηκε στὸν ἀγῶνα ἡ λαϊκὴ ρωσίδα γυναῖκα καὶ ἐστήριξε τὴν ἐπανάστασι περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Δυστυχῶς ὅμως σήμερον ἡ ἐπανάστασις, τῆς πειδὸ ὡμορφες τῆς ἔκαμε ἄσχημες, τέρατα, διότι, ὅταν ἐστερέωσε τὸ καθεστῶς, εἶπε πάλιν στὴ γυναῖκα—σοῦ ἔδωσα ἐλευθερία ἴση μὲ τὸν ἄνδρα, πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐργάζεσαι σὲ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα, τράβα λοιπὸν γυναῖκα ἔμπρός, στὴν ἐργασία κι' ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρός θὰ ἦμαι ἐγώ, ἡ ἐπανάστασις ὁ ἀφέντης σου. Θὰ σοῦ δίνω ἐγὼ ἐργασία ὅπως δίνω καὶ εἰς τὸν ἄνδρα, γιὰ μένα, γιὰ τὴν ἐπανάστασι δὲν ὑπάρχουν τάξεις καὶ κοινωνικὰ φύλα· ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶναι τὸ ἴδιο, ὅλοι εἶνε ἴσοι. Δὲν ὑπάρχουν στὰ μάτια μου γυναικες παρὰ μόνον ἐργάτες, ἔμπρός! Ἕνας ἐργάτης εἶναι κάθε γυναῖκα.

Καὶ ἔκαμε τὴ γυναῖκα ὄχι σκλάβα τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ σκλάβα τοῦ κράτους.

Καὶ τώρα, ἡ γυναῖκα ποὺ ἦτο τότε 18 ἐτῶν νοιώθει βαθειὰ τὴ στέρησι, τὴν ἀπάτη, διότι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουε τὴν ἰσότητα τῶν δύο φύλων· ἦτο ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουσε τὸ κήρυγμα τῆς κοινῆς ἐργασίας, ὡς βάσιν τῆς νέας κοινωνικῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ γυναῖκα τῶν 18 ἐτῶν τότε, νοιώθει πολὺ βαθειὰ σήμερον τὴ στέρησι ὅλων ἐκείνων τῶν περιττῶν πραγμάτων, ποὺ ὡμορφαίνουν καὶ ἐξωραΐζουν τὴ ζωὴ.

Αὐτὴ, στὰ 18 τῆς χρόνια, γνώρισε ὅλα τὰ περιττὰ γιὰ τὴν γυναῖκα ἀντικείμενα, ποὺ τῆς δίδουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὰ γνώρισε, τὰ ἀπῆλαυσε καὶ διὰ τῆς ἐπαναστάσεως τὰ στερήθηκε ὅλα καὶ ἔγινε σκλάβα τοῦ κράτους.

Ἡ ἀνάμνησις αὐτή, σὰν τύραννος γερμίζει τὴν ψυχὴν τῆς πίκρα, νοσταλγεῖ ἀδιάκοπα τὰ ὠραῖα χαμένα πράγματα, πὺν εἶχε ἄλλοτε ζήσει μαζύ τους, στὰ πρῶτά τῆς ὠραῖα νει-
ᾶτα.

Ἡ πάλη τῶν ἀναμνήσεων πρὸς τὴν καθημερινὴν ζωὴν δημιουργεῖ μέσα τῆς ἓνα δράμα σιωπηλὸ καὶ βουβό.

Διότι εἶναι μέτοχος τοῦ δράματος αὐτοῦ, πὺν παίζεται μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς.

Τόσβυσε ἡ ἴδια τὸ παρελθόν τῆς μ' ἓνα σφουγγάρι βου-
τηγμένο στὸ αἷμα.

Τὸ νέο κορίτσι, μὲ τὰ φῶτα τὰ ψυχρὰ πὺν τοῦ ἔδωσε ἡ νέα ζωὴ, ἔμαθε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μαθαίνει, πὺν ὁ ἔρωσ εἶναι ζήτημα ἐντελῶς δευτερεῦον γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία τυπικὴ διάκρισις τῶν φύλων.

Ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ θεωρεῖται ἡ μεγαλυτέρα σκλαβιά καὶ ἐ-
πειδὴ, λέγουν, ἡ σκλαβιά τῆς ἀτομικότητος ξαναγυρίζει στὴς φυλετικὲς προλήψεις καὶ μπορεῖ νὰ δημιουργήσει τὴν ντροπὴν μπροστὰ στὸν ἄνδρα πὺν θὰ ἀγαπήσει, ἐκήρυξαν τὸν ἐλεύ-
θερον ἔρωτα, ὅπου ἐλεύθερος ἔρωσ σημαίνει κατάργησις τῶν φυλετικῶν προλήψεων. Ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸν κόσμον ἡ γυναῖκα εἶναι σκλάβια τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κἀνη ὅλα του τὰ κέφια, γιὰ τὸν αὐτὸς τὴν τρέφει καὶ ὅ,τι ὦρα θέλει ὁ ἄνδρας ἀφίνει τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του μεσ' τοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ μπορεῖ ἡ γυναῖκα νὰ ὑπερασπίσει τὸν ἑ-
αυτὸν τῆς.

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια μεγαλώνει ἡ νέα γυναῖκα τῆς Ρωσσίας, αὐτὰ ἀκούει ἀπὸ τὴν προπαγάνδα στὸ σχολεῖον, στὸ ἐργοστά-
σιον, αὐτὰ βλέπει στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο καὶ αὐτὰ τὴν ἔκαμαν νὰ πιστεύει καὶ νὰ φροῖτη γιὰ τὴν ὑπομο-
νὴ τῆς γυναικὸς τοῦ ἀστικοῦ κράτους.

Καὶ ἔτσι ἡ σοβιετικὴ ἐπανάστασις ἔκοψε τὴς ριζες τῆς ἀνισότητος τῆς γυναικὸς βαθεῖά. πρᾶγμα πὺν δὲν τόλμησε καμμιά ἐπανάστασις, κανένα κόμμα τῆς κοινωνίας νὰ τὸ κάμη.

Καὶ ἐνῶ διὰ τὸν ἄνδρα ἔμειναν καὶ μένουν πολλὰ συν-
θῆκαι ἀμετάβλητοι, γιὰ τὴν γυναῖκα ἔγινε πραγματικὴ καὶ ἀ-
ληθινὴ ἐπανάστασις.

Κατάργησις τῶν φίλων, ἀγόρια καὶ κορίτσια ἔχουν ἴσας ὑ-
ποχρεώσεις καὶ ἴσα δικαιώματα καὶ ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς
τῆς Ρωσσίας δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς,

διαφέρει ὅμως κατὰ τὴν φύσιν, τῆς ὁποίας οἱ αἰώνιοι καὶ ἀναλλοίωτοι νόμοι δὲν δέχονται καμμίαν τροποποίησιν.

Διότι ἡ γυναῖκα τῆς σημερινῆς Ρωσσίας, φυσικὰ εἶναι γυναῖκα, γι' αὐτὸ παρασύρεται καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς τὰ χορευτικὰ τραγούδια τῶν Ρώσων μεθυσμένων ἀκούεται συχνὰ αὐτὸ τὸ τραγούδι :

ὦ γυναῖκα ! ὦ γυναῖκα !

Ὅλα γίνοντ' ἀπὸ σένα

Ὅλα γίνονται μὲ σένα

Ὅλα γίνονται γιὰ σένα

Κι' ἀπὸ σένα καὶ μὲ σένα

Καὶ γιὰ σένα ὅλα χαλοῦν.

Δὲν ἐπιτρέπει τὸ καθεστὼς τῆς Ρωσσίας τὴν ὑλαξίν τῶν κοινῶν γυναικῶν καὶ ἔδωσαν τὸ ἀπαρξίαστον δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῆς σαρκός.

Ὁ σύνδεσμος μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τοὺς βαρύνοντας εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα, δηλαδή, οἱ μεγάλοι προϋστάμενοι τῶν σοβιετ παρασύρουν ἐνκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀποκτιοῦν εὐνοούμενες γυναῖκες.

Ἐκεῖ προσφεύγουν ἡ νεράϊδες τοῦ Κανκάσεν, ἡ πανεύμορφες γεωργιανές, ἡ ὁποῖες γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ βαρὺ κόπο τῆς ἐργασίας, προτιμοῦν νὰ γίνουν φιλενάδες τῶν προνομιοχῶν καὶ οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τὰ ὠραῖα κτίρια, με ἐξησφαλισμένας ἀνέσεις, λόγῳ τῶν ἀξιωματίων των.

Ὅστε βλέπομεν καὶ πάλιν ὀλοζώντανα, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἰσότητος ἐνανάγησε καὶ ἐδημιουργήθησαν πάλι γυναιῖκες εὐνοούμενες, τάξεις καὶ προνόμια.

Ἡ ἐθνοφρουρὰ εἰς τὰ μετόπισθεν, τὰ ἐθελοντικὰ σώματα μαχίμων καὶ βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπαρτίζονται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ γυναικας ὅπου ἐκγυμνάζονται.

Ἄν καμμία ἐγκαταλείψη τὸ καθῆκόν της ἀπὸ τὸν λόγον, τιμωρεῖται μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ δελτίου τροφίμων καὶ ἔξωσιν ἐκ τῆς κατοικίας.

Διὰ βαρύτερα παραπτώματα ἐπιβάλλεται φυλάκισις καὶ ἡ προδοσίᾳ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου μὲ θάνατον.

Ἡ σύζυγος τοῦ πολλοῦ Ζηνόβιεφ Κλάρα περιοδεύει καὶ δμιλεῖ καθημερινῶς τὰ ἐξῆς—Γυναῖκες, δὲν ἔχουμ' ἀνάγκη ἀπὸ οἰκογένεια. Γυναῖκες ἐργάται, μὴ λυπεῖσθε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς οἰκογενείας. Ὁ ἀνδρας, ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογε-

νείας, ὁ τύραννος αὐτὸς σύζυγος, δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ζητήσῃ λόγο ἀπὸ τὴ γυναῖκα.

Τὸ παιδί τὸ παίρνει τὸ κράτος μόλις γεννηθῆ, τὸ παίρνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του, γιὰ νὰ μεγαλώνη ἢ νέα γενεὰ μόνη τῆς καὶ ἔτσι μόνο μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἢ ἀγάπη καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Τὸ κράτος ἀναλαμβάνει ἐξ ὀλοκλήρου κάθε παιδί πὺν θὰ γεννηθῆ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ δηλωθῆ μόνον ἡ φυσικὴ μητέρα.

Κάθε νεογέννητον ἀνίηκει εἰς τὴν ὀλόγητα καὶ ἀνατρέφεται ἀπὸ τὸ δημόσιον. Ἐκατομμύρια νεογέννητα ἀνατρέφονται σήμερον εἰς τοὺς δημοσίους βρεφοκομικοὺς σταθμοὺς, διὰ νὰ ἀνοίξουν αὖριον τὰ μάτια τοὺς στὴ νέα ζωὴ.

Ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἐλευθέρου γάμου καὶ ἡ κατάργησις τῆς ἠθικῆς, ἐγέμισαν τοὺς δρόμους ἀπὸ ἀνήλικα κορίτσια ἐγκαταλελειμμένα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, χωρὶς ἐργασία, χωρὶς ψωμί, ἄρρωστα ἀπὸ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα, ἐκτεθειμένα στὸν ἄμεσον κίνδυνον νὰ ἀποθάνουν μέσα στοὺς δρόμους.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς νέας ἠθικῆς, ἡ ὁποία κηρύττει ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται, ὅτι ἡ γυναικεία αἰδῶς εἶναι ἀστικὴ πρόληψις καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα ἐπλάσθη γιὰ τὴ διασκέδασι τοῦ ἀνδρός.

Ἀπαγγέλλονται λόγοι καὶ ὀργανῶνουν γυναικείας ἐορτάς, εἰς τὰς ὁποίας οἱ κομμουνισταὶ ἀνταλλάσσουν τὰς γυναικὰς των ὅπως τὰ ζῶα καὶ ραδιουργοῦν κατὰ τὸν αἰσχροτέρον τρόπον ὅσας γυναῖκας δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις των, γι' αὐτὸ ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς στὴ Ρωσσία εἶναι τρομερά, διότι ἐξευτελίζουν τὴ γυναῖκα, τὸ ἀγαπητότερον καὶ γλυκύτερον ὄνομα στὸν κόσμον, μάννα, ἀδελφή, σύζυγον καὶ δὲν σέβονται οὔτε τὸν ἴδιο τοὺς τὸν ἑαυτόν.

Αὐτὸς εἶναι, κύριοι, ὁ ἐρυθρὸς παράδεισος εἰς τὴν χώραν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

*
* *

Ἄν ἡ Ρωσσία εἶχε τὴν κατάρα νὰ πέσῃ εἰς τοὺς μολτοσεβίτικους δικτάτορας, ἡ σταλινιστικὴ δικτατορία εἶναι τρομερωτέρα εἰρωνία τῆς μοίρας τῆς.

Διότι ὁ Στάλιν, ὁ κόκκινος Τσάρος, ὁ Στάλιν, ὁ μυστη-

ριώδης και φοβερός γεωργιανός, ο ερυθρός δικτάτωρ, ο οποῖος χύνει αφθονον τὸ ἀνθρώπινο αἷμα, μνησίκακος μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ, δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀπόλαυσιν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς δὲ τὰς σχέσεις του διαπνέεται ἀπὸ ἓνα ἀπερίγραπτον κυνισμόν, ἱκανὸς νὰ προδώσῃ οἰονδήποτε, εἰάν αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον του.

Ξοδεύει ἀπερίσκεπτα διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ καθεστὼς τοῦ τρόμου, τὸ οποῖον τὸν συγκρατεῖ εἰς τὴν ἔξουσίαν.

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος εἰς τὴν Ρωσίαν νὰ μὴ ὀφείλῃ τὴν θέσιν του ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὸν Στάλιν. Καὶ οἱ ἀνθρώποι ποὺ βοήθησαν τὸν Στάλιν νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀρχὴν εὐρίσκονται σήμερον κλεισμένοι εἰς τὰς φυλακὰς ἢ τοὺς ἐτουφέκισε διότι ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνην των.

Ἐξαφνα ἐκδίδει διαταγὰς : Τὸ ἓν τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ μεγαλονπόλεων πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ σπίτια του.

Ἐπειδὴ ὅταν ἀρχίσουν τὰ βιομηχανικὰ ἔργα, γεμίζουν αἱ πόλεις ἀπὸ ἀέργους ἐργάτας καὶ σημειοῦται ὑπερπληθῶρα, γι' αὐτὸ ἐκδίδει τὰς διαταγὰς αὐτάς, ὥστε νὰ ἐγκαταλίπουν τὰς πόλεις ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀεργία.

Καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἀμέσως θὰ φύγῃ ὁ κόσμος.

Ἡ θέλησις τοῦ Στάλιν πρέπει νὰ ἦναι καὶ θέλησις ὅλων.

Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ Εὐρωπαῖοι τί σημασίαν ἔχει ἡ διαταγὴ τοῦ Στάλιν.

Ὅταν ἐκδοθῇ ἡ διαταγὴ, τρόμος καὶ ἀγωνία κυριαρχεῖ παντοῦ καὶ κατὰ χιλιάδας φεύγουν οἱ ἄεργοι ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς ἀναζήτησιν ἐργασίας εἰς τὰ χωριά, γιὰ ἓνα κομματάκι ψωμὶ καὶ ὕπνο. Εἰς τὴν πόλιν τότε μένουν μόνον ὅσοι ἔχουν ἐργασίαν.

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ αἱματηροῦ σουλτάνου, τοῦ Στάλιν, ποὺ ἐκφράζει ἀπέραντον κακίαν καὶ ἀγριότητα, ἀρχίζει τὸ χαμόγελο τῆ στιγμῆ ποὺ διατάζει νὰ σβύσουν τὰ φῶτα, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἐμπίστους ὁπαδοὺς τὸ κάρρο ποὺ φορτώνει ἓνα σάκκο.

— Νά, βλέπεις ἐκεῖ τὸ κάρρο ποὺ φορτώνει ἓνα σάκκο ; εἶναι μέσα ἓνας ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς λευκοὺς, ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς ἀκριβὰ τὴ λύσσα του ἐναντίον μας.

*
* *

Ἡ Γκεπεοῦ εἶναι κόλασις ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καμμία δύναμις δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σὲ σώσῃ.

Ἡ Γκεπεοῦ, ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἀστυνομία, ἔχει τὰς διακλαδώσεις της μὲ τὰ ἰσχυρότερα στελέχη εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

Ἡ Γκεπεοῦ ἀποφασίζει τὴν τύχην χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἄν ἀποφασίσῃ, γιὰ ὅποιονδήποτε, νὰ τουφεκισθῇ, θὰ τουφεκισθῇ, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ σταλῇ εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα, θὰ σταλῇ.

Ἡ ἔφεσις ἀποκλείεται. Ἡ δίκη μὲ ὄρκωτὸν δικαστήριον δὲν εἶναι δυνατή.

Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἔχει ἀντικαταστήσῃ τὸ περίφημον σύστημα τῶν κατασκόπων, τὸ ὅποιον ἦτο ὀργανωμένον ὑπὸ τὸ τουρκικὸν καθεστῶς, μολονότι κανένα ἄρθρον τοῦ Σοβιετικοῦ Συντάγματος δὲν δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξίν του.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ λαμβάνουν κλῆσιν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Γκεπεοῦ νὰ κανονίσουν τὰς ὑποθέσεις των, στὰ μάτια τους ζωγραφίζεται ἀμέσως καθαρὰ καὶ ζωηρὰ ὁ φόβος καὶ τὸ πένθος ποὺ νοιώθουν στὴν ψυχὴ τους, γιὰτὶ εἶναι βέβαιοι, ὅτι, ὅταν εἰσέλθουν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ματωμένης Γκεπεοῦ, εἶναι πολὺ σπάνιον καὶ δύσκολον, δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐξέλθουν ζωντανοί.

Ἐκεῖ μέσα ἔχουν μιὰ σκοτεινὴ αἴθουσα, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «*καθαρήριον*» δηλαδὴ καθαρίζουν τὸν κοσμάκη καὶ καθαρίζει τὸ ἔδαφος ἀπὸ τοὺς ἀντιπυροβολοὺς καὶ πνίγει καὶ καταστρέφει ἡ τρομοκρατία τῆς Γκεπεοῦ, στέλλει γυμνοὺς εἰς τὴν ἔξοριαν, τὸν Ἀρχάγγελον, τὸ Ζαλάφκυ, καὶ τὸ Μοῦρκαν.

Τὸ Ζαλάφκυ καὶ τὸ Μοῦρκαν, δὲν ἔχει ποτὲ καλοκαῖρι, εἶναι τόπος ποὺ τὸ κρύο φθάνει τοὺς 30 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀποκρύπτουν ἀργυρᾶ νομίσματα καταδικάζονται εἰς θάνατον.

Ἐκεῖνος ποὺ δέχεται νὰ δωροδοκηθῇ θὰ πληρώσῃ πολὺν ἀκριβὰ τὸ ἀνήκουστο τόλμημά του. Ἄν δὲν τὸν στείλουν στὴν ἔξορία, θὰ χάσῃ τὴν ἐργασίαν του, θὰ καταδικασθῇ νὰ περνᾶ εἰς τὸ ἐξῆς μιὰ ζωὴ, ποὺ θὰ μοιάζῃ μὲ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Κάθε σνιγμὴ, εἰς κάθε βῆμα τὸν παρακολουθοῦν.

Δικηγόροι δὲν ὑπάρχουν σήμερον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν.

Πῶς νὰ ἐργασθοῦν οἱ δικηγόροι; Νὰ ὑποστηρίξουν μίαν ὑπόθεσιν ἐνώπιον ποίων δικαστῶν; Αὐτοὶ δικάζουν «*ταξικῶς*»

καὶ ἐφ' ὅσον δικάζουν τοιοῦτοτρόπως, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε περιττά. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ρωσσίαν ποινικὸς κώδιξ. Ἐνα πρόχειρον κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον ἔχει γίνῃ πρὸ εἰῶν, εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστον σήμερον. Ἐξεδόθησαν καὶ ἐκδίδονται καθημερινῶς τόσοι νόμοι, τόσα διατάγματα, τόσαι ἀνθαίρετοι ἐρμηνεῖαι, ὥστε ἐδημιουργήθη ἕνας κυκεὼν ἀπερίγραπτος. Ὅσο νὰ θέλῃ κανεῖς νὰ τὰ παρακολουθήσῃ εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον. Ἄλλως τε οἱ δικασταὶ τῆς σημερινῆς προλεταριακῆς δικαιοσύνης προσβάλλονται ὅταν ἕνας κατηγορούμενος παρουσιασθῇ μὲ τὸν δικηγόρον του.

*
* *

Ἡ ἱστορία τῆς Ρωσσίας κατὰ τοὺς μπολσεβίκους ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Λένιν.

Ἡ κλασσικὴ μόρφωσις δὲν διδάσκεται, διότι ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς ζωῆς τῶν μαζῶν δὲν ἔχει σχέσι, λέγουν, μὲ τῆς κλασσικῆς σπουδῆς τοῦ καλοῦ.

Ἡ τεχνικὴ ἀγωγή εἶναι τὸ ὄργανον τῆς προπαγάνδας, ἐνῶ ἡ κλασσικὴ μόρφωσις εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῆς σοβιετικῆς Ρωσσίας.

Ἡ νεολαία διδάσκεται μόνον πῶς νὰ προπαγανδίσῃ γιὰ τὸ καθεστῶς. Οἱ διδάσκαλοι λέγουν : ἡμεῖς δὲν θέλουμε σοφοὺς ἀλλὰ προμάχους τῆς ἰδέας μας.

Μὲ τὴν μόρφωσιν λοιπὸν αὐτὴν εἶναι σὰν νὰ βάζουν εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ σπουδαστοῦ ἐμπόδια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ τίποτε ἄλλο ἐμπρὸς του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰδικότητά του, αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον μέσον τῆς προπαγάνδας καὶ ἔτσι ἡ ρωσικὴ γενεὰ δὲν διδάσκεται πράγματα στοιχειώδη γιὰ τὸν ἔξω κόσμον, δὲν διδάσκεται οὔτε ἱστορίαν, οὔτε γεωγραφίαν, οὔτε θρησκείαν, παρὰ μόνον τὰ συνθήματα τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως.

Εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα σχολεῖα διαβάζετε ἐπιγραφάς : Ἡ καλύτερευσις τῆς ζωῆς τῶν μαζῶν δὲν ἔχει καμμίαν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὴν ἄσχοπὴν «*λατρείαν τοῦ καλοῦ*».

Οἱ νόμοι τοῦ Μάρξ θὰ μένουν αἰώνιοι καὶ ἀμετάβλητοι. Τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἐπειδὴ παρακολουθεῖται μὲ μεγάλην αὐστηρότητα ἀπὸ τοὺς κυβερνήτας.

Ὅ,τι δὲν διδάσκονται τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σχολεῖον εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὸ διδάσκονται εἰς τὰ ραδιόφωνα, τὰ ὁδηγοῦν συχνὰ εἰς τὰ κέντρα αὐτά, ἐκεῖ ἀκοῦν ὀλίγη μουσικὴ, ἡ δὲ ἄλλη ᾠρα περνᾷ μὲ εἰδήσεις γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπαναστάσεως στὴν

Κίνα, στὰς Ἰνδίας καὶ γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας ὅλοι οἱ διδάσκολοι στέλλονται στὰ χωριὰ γιὰ τὴν προπαγάνδα.

Ἐπάλληλοι πρεσβειῶν, πράκτορες ποὺ ἐνεργοῦν προσωπική προπαγάνδα, εὐρίσκουν ἀμέσως τὸν θάνατον, ὅταν δώσουν ὑπονοίαις, ὅτι δὲν ἐκτελοῦν τὸ καθήκον των.

*
* *

Ὁ γερμανὸς δημοσιογράφος δόκτωρ Ὀττιο Ντουτς ἐπῆγε στὴ χώρα τοῦ Λένιν μὲ πολλοὺς ἐνθουσιασμοὺς, ἐπέστρεψε ὅμως χωρὶς ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Εἶδα μίαν ζοφερὰν χώραν μὲ τρομαγμένους ἀνθρώπους.

«Ἡ χαρὰ σὰν τρομαγμένο πουλὶ ἔχει πετάξῃ μακρὰ, ἔχει φύγῃ ἀπὸ τὴ χώρα τῶν μπολσεβίκων.

«Τὸ θέαμα τοῦ σοβιετικοῦ δρόμου σοῦ σφίγγει τὴν καρδιά.

«Ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε σχεδὸν ρακένδυτοι.

«Ὁ Λένιν, γράφει ὁ γερμανὸς δημοσιογράφος, δὲν ἐπένοησε μόνον τὴν ὀργάνωσιν τῆς σοβιετικῆς πολιτείας καὶ τὴν νέαν οικονομικὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴ μόδα τοῦ προλεταριακοῦ κράτους.

«Αὐτὸς ἔδωκε τὸν τόνον εἰς τὸν σοβιετικὸν δρόμον, ἡ προσωπογραφία του εἶναι ἀνηρητημένη σὰν τὰ παλαιὰ εἰκονίσματα, μὲ τὰ χέρια στῆς τσέπες, μὲ τὸ σκοῦφο στραβὰ στὸ κεφάλι, μὲ μαλακὸ κολλάρο, εἶναι ὡς νὰ ὑπαγορεύῃ τὴ μόδα εἰς τὸν σοβιετικὸν δρόμον.

«Οἱ ἄνδρες εἶναι ντυμένοι σὰν κι' αὐτόν. Εἰς τὴν Ρωσίαν οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοντυμένοι ὅλοι.

«Αἱ ἀφορμαὶ εἶναι πολλαί.

«Εἰς τὴν Ρωσίαν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν διάθεσιν νὰ προσέξουν στὸ ντύσιμό των, διότι ἡ μόδα προϋποθέτει ψυχικὴν διάθεσιν.

«Ἐπάρχει μεγάλη ἔλλειψις ὑφασμάτων εἰς τὴν ἀγοράν, ὥστε λίγο ἂν ντυθῇ κανεὶς καλά, κινδυνεύει νὰ στιγματισθῇ ὡς ὑποπτος καὶ ἀνεπιθήμητος ἄστός.

«Οἱ ἄνδρες φοροῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πανταλόνι χακὶ καὶ τὸ σακκάκι τὸ ἔχει ἀντικαταστήσῃ ἓνα πράσινο ἢ μαῦρο ὑποκάμισο μὲ ψηλὸ γιακά, ὅπως συνηθίζουν οἱ κανκάσιοι,

χωρίς κολλάρον και λαιμοδέτην και τὸ μόνον στόλισμά των εἶναι τὰ πολλὰ μπαλώματα.

«Ἡ περιβολὴ τῶν γυναικῶν εἶναι ἀπὸ πρόστυχη, φθηνή τσόχα, ξεθωριασμένες μπλουζες και φθηνές, χονδρὲς μαλλινοβάμβακες κάλτσες, ἐπινοωφόρια ἀπὸ στρατιωτικὸ χακί, χωρὶς καμμίαν γραμμὴν, χωρὶς καμμίαν φόρμα.

«Τὰ καπέλλα τὰ ἔχει ἀντικαταστήσῃ τὸ τσεμπερί.

«Και αὐταὶ ἀκόμη αἱ σοβιετικαὶ ἀμαζόνες, οἱ λόχοι τῶν ὁποίων παρελαύνουν εἰς τὰς τελετάς, ἀντὶ πιληκίων φοροῦν τσεμπερία.

Οἱ ξένοι και ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ πηγαίνουν διὰ τὰ συνέδρια, δὲν εἰμποροῦν νὰ ἴδουν τὴν πραγματικὴν κατάστασι, διότι ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ καιάσκοποι, οἱ ὅποιοι προθυμοποιοῦνται νὰ συνοδεύσουν τὸν ξένο και τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὰ μέρη ποὺ θέλουν αὐτοί.

Εἶναι ἀδύνατον ὁ ξένος νὰ κινήθῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀκολουθῇ κατάσκοπος. Δὲν δίδεται λοιπὸν καιρὸς στὸν ξένο νὰ ἴδῃ ὅ,τι αὐτὸς θέλει, ἀλλ' ὅ,τι θέλουν οἱ μπολσεβίκοι.

Ταξείδια σπουδῶν ἢ ἀναψυχῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς νέους. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπουν φιγουρίνια ξένα, περιοδικά, ἐφημερίδες και ξένες ταινίες κινηματογράφων, διὰ νὰ μὴ μάθῃ ἢ νέα γενεὰ τίποτε ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ξένου ἀστικοῦ κράτους.

Γυναῖκες κομπῆς δὲν ὑπάρχουν στὴ σημερινὴ Ρωσσία.

Μὲ δελτίον παίρνει τὸ ἄτομον μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μπλούζα, κασκέτο και πανταλόνι. Ὑποκάμισσο και σῶβρακο παίρνει κάθε ἕξη μῆνες.

Εἰς τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα ποὺ τρέφονται μόνον οἱ ξένοι ὑπάρχει μιὰ τζάζ και χορὸς, εἰς ἄλλα μέρη ἢ τζάζ ἀπαγορεύεται, διότι θεωρεῖται διασκέδασις ἀστική.

Πολὺς λόγος γίνεται διὰ τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ τοῦ κέντρου εἰς τὴν Μόσχαν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται γωνιὰ τῆς Εὐρώπης.

Εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ συχνάζουν μόνον οἱ ξένοι ἀντιπρόσωποι ἐμπορικῶν οἴκων και τραπεζῶν.

Ἐπίσης ὑπάρχουν λίγα καφφενεῖα στὴ Μόσχα, στὴν Πετρούπολι και μερικὰ εἰς τὰ παράλια μέρη διὰ τοὺς ξένους.

Συγκεντρώσεις δὲν γίνονται εἰς τὰ σπίτια, διότι τὰ σπίτια τὰ μοίρασαν κατὰ δωμάτιον μὲ ἐνοίκιον. Αὐτοὶ βέβαια συνιτῶνται εἰς τὰ δωμάτια μεταξύ των, ἀλλ' ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των και τῆς κοινωνικῆς των τάξεως. Ὅλοι μὲ τὰς τάξεις

βαδίζουν εκεί. Ὡστε βλέπομεν ὀλοφάνερα ὅτι εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσσίαν βαδίζουν μὲ τάξεις καὶ ὄχι εἰς τὰ ἀστικά κράτη.

Ὁ Μιλιούκωφ, εἰς ἓκ τῶν πλέον σημανόντων ρώσσων πολιτῶν, ὅταν συνεκροτήθη ἡ τρίτη Δούμα (νομοθετικὸν σῶμα), ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Ὅταν ἐπεκράτησαν οἱ μπολσεβίκοι, ὁ Μιλιούκωφ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Αὐτὸς ὁ Μιλιούκωφ λέγει :

«Ὁ ρωσσικὸς λαὸς ἔχει ἀπαγοητευθῆ ἓκ τοῦ μπολσεβικικοῦ καθεστῶτος.

«Οἱ ἐχθροὶ τῶν μπολσεβίκων, οἱ ἰσχυρότεροι, δὲν εἰρίσκονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπως ἰσχυρίζονται αἱ ἄνθρωποι τῆς Μόσχας, ἀλλ' ἐντὸς τῆς Ρωσσίας καὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μπολσεβίκων, οἱ ὁποῖοι θελήσαντες νὰ παίξουν πρόσωπον Ροβεσπιέρου, προεκάλεσαν ἐναντίον των τὴν μῆριν τοῦ λαοῦ δια τῆς ἐξοντώσεως τῶν μετοξύ των αἰρετικῶν καὶ ἐπέβαλον τὰς ἰδέας των καὶ τὰς θεωρίας των.

«Υπὸ τὸ μπολσεβικικὸν καθεστῶς τὸ ὀκτώωρον τῆς ἐργασίας εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον, ὡς ἐπίσης εἶναι ἄγνωστος ἡ λεγομένη «*ἀγγλικὴ ἐβδομάς*», ἡ ἐργασία δηλαδὴ μέχρι τῆς μεσημβρίας τοῦ Σαββάτου.

«Ἡ ἀπόγνωσις τῶν χωρικῶν ἔχει φθάσῃ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρωσσίας, τὰ εὐφορώτερα, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε οἱ ἀγρόται προτιμοῦν νὰ καταστρέφουν τὰ προϊόντα τῆς γῆς των καὶ νὰ φονεύουν τὰ κτήνη των ἀντὶ νὰ τὰ παραδίδουν εἰς τοὺς τυράννους των.

«Ἡ δυσφορία εἶναι μεγάλη εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν καὶ τὴν δυσφορίαν αὐτὴν τῶν χωρικῶν συμερίζονται καὶ οἱ στρατιῶται, παιδιὰ τῶν χωρικῶν.

«Οἱ στρατιῶται κακῶς τρεφόμενοι καὶ κακῶς ἀμειβόμενοι, δὲν εἶναι ἀσφαλὲς στήριγμα τοῦ καθεστῶτος. Ἡ δυσαρέσκεια ἔχει ἐπεκταθῆ καὶ μέχρι τῶν εἰδικῶν στρατευμάτων τῶν «*Τσοῦς*», τὰ ὁποῖα ἔχει ὀργανώσῃ ἡ Γκεπεῦ καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ γενίτσαροι τοῦ μπολσεβικικοῦ καθεστῶτος.

«Ποῦ θὰ καταλήξουν ὅλα αὐτά ; !

Δὲν ὑπάρχει ἄλλος λαὸς εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ παρόμοιον καθεστῶς καὶ ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ ἔτη τὰς ἀπανθρωπίας του καὶ τὰς κτηνωδίας του.

Ὁ Μάξιμ Γκόρν, ἐρυνθρότερος ὄλων τῶν ἐρυνθρῶν, εἶδε καὶ ἐμελέτησε τὸ σοβιετικὸ σύστημα στὴν ἐφαρμογὴ του καὶ τὴ λειτουργία του, ὁ Μάξιμ ὁμολογεῖ ὅτι ἀπέχει τὸ σύστημα αὐτὸ πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ὁ ἐξυμνούμενος ἰδεώδης τύπος κυ-

βερνήσεως τῶν λαῶν καὶ ἡ καθιέρωσίς του εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐνθουσιώδης ψάλτης καὶ ὕμνητῆς ἄλλοτε ὁ Μάξιμ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδέας, κηρύσσεται σήμερον ὁ δορυμέτερος κατήγορος τῆς θηριωδίας καὶ ἀπανθρωπίας τῆς ζωῆς τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκαμε ἀνυπόφορον ἡ μπολσεβικικὴ θεωρία περὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

Τὸ σοβιετικὸν σύνταγμα ὄχι μόνον δὲν ἐξύψωσε τῆς μάζας καὶ δὲν ἐξησφάλισε εὐεργετήματα, ἀλλ. εἰργάσθη, λέγει ὁ Μάξιμ Γκόρν, ἀγρίως, διὰ νὰ ἀναδείξῃ τὸ Ρωσικὸν ἔθνος μίαν κοινότητα ἡμιαγρίου λαοῦ.

Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ νέα φυλὴ νὰ ἀποτελέσῃ λαὸν εὐγενῆ καὶ ἀγαθόν.

Ὁ πρόεδρος τῶν ἀμερικανῶν σοσιαλιστῶν Κομπέρ, γράφει γιὰ τὸν μπολσεβικισμόν, ὅτι εἶναι ἰδέα ἐγγληματικὴ κατὰ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, καταστροφὴ τῆς Ρωσσίας καὶ πρόδρομος τῆς ἀνατροπῆς τῆς κοινωνικῆς τάξεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

*
*
*

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας ἐκηρύχθη εἰς διωγμὸν καὶ ὁ ρωσικὸς κληρὸς κατεδικάσθη εἰς ἀσιτίαν.

Ἡ ὑπουργὸς τῶν Θεησκευμάτων σύντροφος Ἀλεξάνδρα Κολοντάϊ, τῇ 1918 διὰ δι'τάγματος διέγραψε καθ'επισπισιν ὑπὲρ τοῦ κλήρου ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀπηγόρευσε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δέχεται δωρεάς, νὰ κληρονομῇ καὶ νὰ παρίσταται ὡς νομικὸν πρόσωπον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ μπολσεβίκος Μπογδάνωφ ἐπρότεινε τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων κειμένων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῆς Ἰλιάδος καὶ πάντων τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν ἔργων ὅλων τῶν γλωσσῶν, τὴν κατασύντριψιν καὶ κατάκαυσιν τῶν ἔργων τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τοῦ Ραφαήλ, τοῦ Ροῦμπενς κ.τ.λ. Κάτωθεν δὲ τῆς περιφήμου εἰκόνας τῆς Θεοτόκου τῶν Ἰβήρων, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κρεμλίνου, ἐτέθη πινακὶς μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν *ἡ θεοσκεία εἶναι τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ*».

Τὰ ἱερὰ ἄμφια, τὰ κειμήλια τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σεργίου τῆς Μόσχας, τοῦ πατριαρχείου τοῦ Κρεμλίνου, τῆς Μητροπόλεως Μόσχας, τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέβσκη κατεσχέθησαν καὶ κατέσφραξαν τοὺς μοναχοὺς.

Τὰς ἱερὰς εἰκόνας ἐσύναξαν εἰς τὰ μουσεῖα καὶ ὅσας ἀφῆκαν εἰς τὰς θέσεις των τὰς ὑπέβυλον εἰς φορολογίαν.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέβσκη, εἰς τὴν εἴσο-

δον τῆς ὁμωνύμου μονῆς ἐφορολογίθη διακόσια ρούβλια ἐτησίως.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ φορολογοῦνται μόνον πενήντα ρούβλια ἐτησίως, διότι, λέγουν οἱ μπολσεβίκοι, ὁ Χριστὸς εἶναι πρόδρομος τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Τοβόλσκη Ἐρμογένης ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν Τοβόλ, ἀφοῦ πολλάκις ἐβυθίσθη καὶ ἀνεσύρθη, πρὸς παράτασιν τῆς ἀγωνίας του ἐπὶ δίωρον.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πέρμης Ἀνδρόνικος ἐσύρθη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια καὶ κατεκρεοῦργησαν τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰ μαχαίρια.

Τὸν ἀρχιεπίσκοπον Αἰκατερινουπόλεως Γρηγόριον, τὸν ἐκομμάτισαν, τὸν κατεπάτησαν καὶ τὰ κομμάτια του τὰ ἀνεκάτεψαν μὲ τῆς λάσπες.

Τὸν Μητροπολίτην Καζὰν Κύριλλον τὸν ἐτύφλωσαν.

Ὁ πρύτανις τῆς ἀκαδημίας τῆς Μόσχας ἐπίσκοπος Θεόδωρος, τρελλάθηκε στὴ φυλακὴ του.

Στὸ παλαιὸ μοναστήρι τῶν γυναικῶν τῆς Μόσχας, τὸ σεβαστὸν αὐτὸ ἐρημητήριον, ἐτοποθέτησαν ἀπο τὴν εἴσοδο τοῦ σκοτεινοῦ παρεκκλησίου, μεταξὺ τοῦ νάρθηκος καὶ τοῦ ἱεροῦ, μίαν εἰκόνα ποὺ παριστάνει δύο ἀγρίους ἀνθρώπους νὰ ξεριζώνουν τῆς ρίζες μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: Ὁ ναὸς αὐτὸς ἐχρησίμευε γιὰ νὰ προσελκύη τοὺς πιστοὺς μὲ παντὸς εἶδους ἀγυρτίας.

Εἰς ὅλα τὰ μουσεῖα διαβάζετε ἐπιγραφάς: ἡ ἐκκλησία πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐκμεταλλευτῶν τρομοκρατοῦσε τῆς μάζες μὲ τὰς ἀπειλὰς τῶν βασάνων τῆς κολάσεως.

Ἄλλη εἰκόνα παριστάνει τὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅπου οἱ δίκαιοι, δηλαδὴ ἡ ἄρχουσα καὶ πλουσία τάξις, πηγαίνουν στὸν παράδεισον καὶ οἱ ἁμαρτωλοί, δηλαδὴ οἱ προλετάριοι, εἶνε καταδικασμένοι στὰ αἰῶνια βασανιστήρια τῆς κολάσεως.

* *

Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία ἐνίσχυσε τὸν συστηματικὸν ἀγῶνά της κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς θρησκείας καὶ τὴν 22 Ἰανουαρίου 1931, ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν παρέδωκεν εἰς τὰς φλόγας καὶ μετέβαλεν εἰς ἐρείπια τὸ ἱστορικὸν μοναστήρι Σιμονῶφ τῆς Μόσχας.

Τὸ καμπαναριό του ἀνετινάχθη διὰ δυναμίτιδος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὀλόκληρο τὸ μοναστήρι τὸ κατέστρεψαν ἐκ θεμελίων.

Ἡ μονὴ τοῦ Σιμονῶφ ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τοῦ 1370. Ἦτο ἓνας θησαυρὸς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης,

Τὸ καμπαναριό του εἶχε ὕψος ἑκατὸ μέτρων, τώρα τὸ καμπαναριό δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ μαζὸ μ' αὐτὸ ἐξέλιπε καὶ ἡ περίφημος θέα ἐπάνω ἀπὸ τὴν Μόσχαν.

Ὁρισμένα τμήματα τῆς Ἑνώσεως Ἀθέων ὀργανώνουν καρναβάλια, ὅπου διαπομπεύεται ἡ θρησκεία, ἀντιθρησκευτικά δὲ συλλαλητήρια καὶ λαμπαδηφορίας ὀργανώνουν τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα.

Τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς πενταετοῦς δράσεως τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἀθέων, ἐπαίχθησαν τρεῖς ὅπερες, τέσσαρες ὀπερέτες, ἔνδεκα ἐπιθεωρήσεις, δεκατρία κωμειδύλλια, εἴκοσι «**βοντεβιλ**» καὶ δώδεκα ἔργα ἀποκλειστικῶς γραμμένα γιὰ τὰ παιδιά.

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὰ φιλόθρησκα αἰσθήματα τῆς μεγίστης πλειονότητος τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐξακαλουθεῖ νὰ παίζεται τὸ ἴδιο ἀπελπιστικὸ δράμα εἰς χεῖρας ἐνόπλων μειοψηφούντων τυράννων οἱ ὅποιοι κρατοῦν ἀδέσποτον, ἐγκαταλελειμμένην τὴν Ρωσίαν εἰς χεῖράς των καὶ οἱ ὅποιοι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Θεοῦ. Κατ' ὧν ἀνηκούστων αὐτῶν ἀνοσιουργημάτων διεμαρτυρήθησαν αἱ χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι.

Ἡ ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία πρὸς τὴν ὁποίαν συνήνωσε τὴν φωνήν του ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μητροπολίτης Θυατείρων καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης Πάπας.

Εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἔντονον ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔστειλε ὁ Πάπας πρὸς τὸν καρδινάλιον Πομπίλι διαμαρτύρεται κατὰ τῆς φρικτῆς βεβηλώσεως καὶ τῶν ἀνοσιουργημάτων, πρὸς λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν Ρωσίαν τῶν Μπολσεβίκων. Τοὺς καταγγέλλει ὅτι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἀποβλέπουν εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν νεωτέρων γενεῶν.

Διὰ τῆς τρομοκρατίας θέλουν νὰ ἐκριζώσουν ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἀπαγορεύουν τὸ δικαίωμα τῶν κρατικῶν σπιτιῶν εἰς τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἀπαγορεύουν νὰ κάμουν χρῆσιν τηλεφώνου, οἱ δὲ ἔργαται τῶν ἐργοστασίων τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς Μόσχας διὰ ψηφίσματος ἐζήτησαν νὰ ἀπαγορευθῇ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῖμα εἰς τοὺς κληρικούς λέγοντες «**αὐτοὶ θέλουν ἐκκλησίαις μὲ κεργιά καὶ κανδήλια, τί τὸ θέλουν τὸ ἠλεκτρικόν ;**»

Ὁ γηραιὸς πατριάρχης Τύχων ἀπέθανεν. Ὁ πρῶτος διάδοχός του, μητροπολίτης Κρουτονίσκν, ἐρρίφθη ἀπὸ ἑτῶν εἰς τὰς φυλακάς καὶ ὁ σημερινὸς πατριάρχης κατοικοῖ μὲ τὰ ὑπολείμματα τῆς συνόδου εἰς ἓνα χαμηλὸ σπιτάκι, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μόσχας καὶ εἰς τὴν σκιὰν αὐτῆν, πρὸς εἶνε τὰ σημερι-

νά πατριαρχεία τῆς Ρωσσίας, καίει μία μεγάλη κανδήλα καὶ μία μεγάλη λαμπάδα ἔμπρὸς εἰς τὰ καπνισμένα εἰκονίσματα καὶ ἀπὸ κάτω μία ξεθωριασμένη φωτογραφία τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου Τύγωνος.

Ὅσον ὁ Ρωσσοικὸς λαὸς ἐξυκολουθεῖ νὰ ἔχη τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν, οἱ μπολσεβίκοι ἀνησυχοῦν, τοὺς χρειάζεται μία νέα γενεὰ ἄθεος καὶ κυνικὴ καὶ ἔτσι κατηχοῦν τὴν νεολαίαν μὲ τὰς θεωρίας τοῦ καθηγητοῦ Φροῦντ καὶ τὴν διδάσκουν, ὅτι ψυχὴ δὲν ὑπάρχει καὶ ἂν ὑπάρχη, εἶνε ὑποτεταγμένη εἰς τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ ἔνστικτα τοῦ σώματος καὶ συνιστοῦν εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, νὰ διαβάζουσι Μπουχάριν καὶ Καούτσκι.

Τῇ μεγάλῃ καὶ ἐνεργῷ δοῶσι εἰς τὸν ἀντιθρησκευτικὸν πόλεμον ἔχουν ἀναθέσει εἰς τοὺς διασημοτέρους τῶν καθηγητῶν ὄλων τῶν Ρωσσοικῶν Πανεπιστημίων, οἱ ὁποῖοι εἰδικῶς ἔχουν δογανωθῆ, διὰ νὰ ἀναπτύξουν τὸ σφαλερὸν καὶ ἀνυπόστατον τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας καὶ ἰδιαιτέως τοῦ χριστιανισμοῦ.

«*Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἀθέων*» εἶγεν ἀναλάβη πενταετῆ ἀντιθρησκευτικὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὸ 1928 ἕως τὸ 1933. Ὑπεσχέθη εἰς τὴν Σοβιετικὴν κυβέρνησιν, ὅτι εἰς τὴν πενταετῆ αὐτὴν ἔντονον προπαγάνδα δὲν ὑὰ ὑπάρχη εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Σοβιέτ καὶ εἰς τὰς Ρωσσοικὰς οἰκογενείας οὔτε ἕκνος τοῦ πράγματος αὐτοῦ ποὺ λέγεται θρησκεία.

Εἰς τὰ πανεπιστήμια γίνεται εἰδικὴ ἐκπαίδευσις τῶν προπαγανδιστῶν καὶ κηρύκων τῆς ἀθείας.

Μεγάλαι εἰκόνες τοποθετημέναι εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη καὶ εἰς ὅλα τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ καταστήματα διαπομπέουσι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν παρουσιάζουσι συνεργαζομένην στενῶς μὲ τὸν καπιταλισμὸν.

Νέα τυπογραφεῖα ἀνείξαν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀθέων, ἐκτυπώνουσι χιλιάδες εἰκόνας καὶ κάρτες καὶ τὰς μοιράζουσι εἰς τὸν λαόν.

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀθέων, ὁ «*Ἄθεος*» τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφορεῖ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος, κυκλοφορεῖ τῶρα καθημερινῶς εἰς ἐνάμισιν ἑκατομμύριον ἀντίτυπα.

Γὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τοῦ Πάσχα εἰς πολλὰς πόλεις καὶ πολλὰ χωριά ἔκανσαν σωροὺς εἰκόνας τῶν ἐκκλησιῶν, γύρω δὲ οἱ ἄθεοι πανηγύριζαν τὸν θάνατον τῆς θρησκείας.

Ὡρισμένα τιμήματα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀθέων οργανώνουσι καροναβάλια, ὅπου διαπυμπεύεται ἡ θρησκεία, ἀντιθρησκευτικὰ δὲ συλλαλητήρια καὶ λαμπαδηφορίας οργανώνουσι τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ.

Τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς πενταετοῦς δράσεως τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀθέων, ἐπείχθησαν τρεῖς ὄψεις, τέσσαρες ὀπερέτ-

τες, ἔνδεκα ἐπιθεωρήσεις, δεκατρία κωμειδύλλια, εἴκοσι «βοντε-βίλ» καὶ δώδεκα ἔργα ἀποκλειστικῶς γραμμένα γιὰ τὰ παιδιὰ.

Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ διασύρεται καὶ γελοιοποιεῖται ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ θρησκεία.

Εἰδικοί θίασοι περιέρχονται ὅλην τὴν χώραν παίζοντες ἀντιθρησκευτικὰ ἔργα, γραμμένα σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀθεϊστικῆς Ἐνώσεως.

Ἀντιθρησκευτικαὶ ταινίαι προβάλλονται εἰς τὸν κινηματογράφον καὶ γίνονται ἐκθέσεις διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα τοῦ κράτους.

Μεγάλα παανοράματα δείχνουν τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀθεϊστικὴν ἀντίληψιν. Ἀθεϊστικαὶ ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἐκδίδονται ἀναρίθμητα.

Εἰς τοὺς διασημοτέρους ρώσσους ζωγράφους καὶ γελοιογράφους παρήγγειλαν ἀθεϊστικὰς εἰκόνες καὶ καρικατοῦρες, τὰς ὁποίας μοιράζουσι κατὰ χιλιάδας εἰς τὸν ρωσικὸν λαόν.

Εἰς τὰ κηρύγματα αὐτὰ περιλαμβάνονται καὶ ἀποσπάσματα τῶν ἔργων τοῦ Καρόλου Μαρξ καὶ ἔξενων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἄγριον πάθος ὑβρίζουσι τὴν θρησκείαν εἰς ἀθεϊστικὰ βιβλία καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀπεδείξουν ὅτι ἡ θρησκεία ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν τυφλὸν ὄργανον τοῦ καπιταλισμοῦ.

Προβάλλουσι εἰς τὸν κινηματογράφον ταινίας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται ὡς συνεργάτης τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ παίζονται δράματα καὶ κωμωδία εἰς τὰς ὁποίας διασύρεται κατὰ τὸν ἀσεβέστερον τρόπον ὅ,τι ἐπὶ αἰῶνας ἐσεβάσθη ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐξέδωκαν κατὰ χιλιάδας ἀντιθρησκευτικὰ βιβλία ὅλων τῶν εἰδῶν, ἱστορίαν ἰδίως, φιλολογίαν καὶ ὠργάνωσαν διαλέξεις καὶ εἰς τὰ μικρότερα χωρὰ τῆς Ρωσσίας.

Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἀθέων γράφει, θὰ ἐνισχύσωμεν τὸν ἐρυθρὸν στρατόν. Θὰ κατασκευάσωμεν τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα καὶ δλόκληρος μεραρχία τοῦ ἐρυθροῦσιστοῦ θὰ ἐπονομασθῇ «*Μεραρχία ἀθέων*».

Ἡ διάσημος καθηγήτρια τῆς φιλολογίας ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος Λουτσίκα Γκῶφ, μεμνημένη εἰς τὴν ἀθεΐαν, τὴν στέλλει τὸ κόμμα νὰ κάμῃ ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδα εἰς τὰς φυλακάς.

Ὅλα τὰ λόγια της, ὅλαι αἱ σκέψεις της ἐμφοροῦνται ἀπὸ δριμύτατον ἀθεϊσμόν. «*Οἱ θεοὶ πέθαναν*» λέγει εἰς τοὺς φυλακισμένους.

Εἶναι ποραμύθια παλαιὰ αὐτὰ, ὅτι ὑπάρχει Θεός, παραμύθια πού δὲν πρέπει οὔτε στὰ παιδιὰ νὰ λέγωνται, διότι οὔτε αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἀφίσουσι νὰ τὰ πιστεύουν. Τώρα ζοῦμε

στην εποχή της επιστήμης. Αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐτυχία. **Δὲν ἔχοιμ' ἀνάγκη ἀπὸ Θεοῦς.** Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι μία μεγάλη πρόληψις. Θὰ τὸ ξεροζώσουμε ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων, φωνάζει ἀγριεμένη ἡ ἄθεος καθηγήτρια.

Καὶ συγχρόνως βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἓνα Εὐαγγέλιον, σχίζει μερικὲς σελίδες του καὶ πετᾷ κάτω τὸ Εὐαγγέλιον.

Οἱ φυλακισμένοι ἀκούουν τὴν ἀπόστολον τοῦ ἀ-
θεϊσμοῦ μὲ φόβον, δὲν τολμοῦν ὅμως νὰ τῆς εἰποῦν τίποτε. Μόνον μία νέα φυλακισμένη λαμβάνει τὸ θάρρος καὶ τῆς λέγει, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον περιέχει τὰ ὑψηλότερα καὶ ἠθικώτερα διδάγματα ποῦ ἐγράφησαν ποτὲ καὶ ὅτι χωρὶς αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ζήσει ὁ κόσμος.

Ἡ ἄθεος Λουτοίκα ἦτο καὶ πολὺ προληπτική. Γι' αὐτό, ὅταν τῆς ἀνέθεσε τὸ κόμμα τὸ δραματικὸ αὐτὸ μέρος, φοβισμένη ἀπὸ τὴν πρόληψιν τοὺς λέγει. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ποῦ θὰ σχίσω ἐνώπιον τῶν φυλακισμένων θέλω νὰ προσθέσετε μέσα ξένες σελίδες, διότι δὲν πιστεύω νὰ ἔχω τὸ θάρρος τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ νὰ σχίσω τῆς ἀληθινῆς σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ προπαγάνδα τῆς λέγει τότε, ὅτι τὸ πέταγμα τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ κακὸν καὶ ἀνευλαβές, εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐπιχειρήμα τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας διὰ νὰ κόμη τὸν λαὸν νὰ μισήσει τὴν θρησκείαν.

Πῶς φαντάζεσαι, τῆς λέγουν οἱ σύντροφοι, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεός; Αὐτὴ εἶναι παιδικὴ πρόληψις, αὐτὴ εἶναι πρόληψις ἀναξία ἐπιστήμονος τῆς περιοπῆς σου, ἐπιστήμονος τόσον εὐφυοῦς κοὶ τόσον μερφωμένης, νὰ διστάζεται ἀπὸ προλήψεις καὶ νὰ μὴ θέλετε νὰ ἐξυπηρετήσετε τὸν τόσον ὑψηλὸν σκοπὸν μας.

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ δυνατὰ ἐπιχειρήματα δὲν κατώρθωσε τὸ κόμμα νὰ νικήσῃ τὴν πρόληψιν τῆς Λουτοίκας καὶ ἡ προπαγάνδα ἠναγκάσθη νὰ σεβασθῇ τὴν γνώμην της καὶ ἔτσι αἱ σελίδες τὰς ὁποίας ἔσχισε ἐνώπιον τῶν φυλακισμένων ἦσαν προσθετὲς εἰς τὸ ἀληθινὸν Εὐαγγέλιον.

Αὐτὴ ὅμως ἡ δραματικὴ σκηνὴ τῆς ἔφερε διάφορα δυστυχήματα.

Μετὰ τῆ σκηνῇ τοῦ πετάγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἤρχισε ἡ ζωὴ της νὰ γίνεται μαρτυρική.

Ἡ συνείδησις δὲν τὴν ἄφινε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νόμιζε ὅτι κάποια κακὴ μοῖρα τὴν κνηγοῦσε, κάποια κατάρα τὴν ἐβάρυνε καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔχασε τὸ λογικόν, ἐτρελλάθη. Τὶ ἔχεις, ἀγαπημένη μας Λουτοίκα, τὴν ἐρωτοῦσαν οἱ συνάδελφοί της ἐπιστήμονες, ὅταν τὴν ἐπεσκέπτοντο στὸ κελλί της.

«**Ἐσχισα καὶ ἐπέταξα κατὰ γῆς τὸ Εὐαγγέλιον**» ἀ-

παντοῦσε μὲ ἓνα μορφασμὸν πόνου καὶ τρόμου.

Ἡ διάσημος αὐτὴ ἐπιστήμων ἐπὶ τσαρικοῦ κουδεστῶτος, εἶχε ὅλα ὅσα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ κανεῖς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὠμορφιά, δόξα ἐπιστημονική. Ἐπερπατοῦσε σένα λουλουδόσπαρτο, φωτοβολισμένο δρόμο καὶ τάχασε ὅλα.

Καὶ τὸ ἀγεφύρωτον αὐτὸ χᾶσμα πού ἐχώριζε τὴν τάξιν τῆς τσαρικῆς Ρωσσίας ἀπὸ τὸν λαόν, ἐβάραινε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ αὐλαία ἔπεσε στὴν τελευταία σκηνῇ τοῦ δράματος.

Ὅλοι κινοῦνται σὰν ἀνδρείκελα στὸ νέο κοινωνικὸ χάος, γλεντοῦν καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν γυναῖκα καθένας μὲ τὸ δικό του τρόπο. Οἱ ἰδεολόγοι μὲ τοὺς καταχραστὰς ἴστανται ἀντιμέτωποι καὶ ἀλληλοτρῶγονται.

Ἀναβρασμὸς ψυχῆς, σκέψεως καὶ σαρκός, νέοι καὶ νέες ἔχουν διαιρεθῆ εἰς δύο στρατόπεδα, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Στάλιν καὶ Τρότσκι.

Ἡ φοιτήτρια Λίζα πυραδίδει ἐλεύθερα τὴν σάρκα τῆς εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα πού θὰ τὴν θελήσῃ πρὸς παραδειγματισμὸν τῆς ἰδέας.

Ἡ Νίνα Βεργκάνσκαγια, ἡ ἐρωμένη τοῦ κυνικοῦ ἐπαναστάτου Τερέχιν, ὑφίσταται ἀληθινὸ μαρτύριο κάτω ἀπὸ τὴ γροθιά του, διὰ τὰς ὁρέξεις του.

Ἡ καθαρομελάχροινη κανκασία Νίνα, ἡ σκλάβα τοῦ κυνικοῦ ἐπαναστάτου, πού τῆς ἐπιβάλλει νὰ σκορπίξῃ μισόγυμνη τὴ θύελλα τῆς σαρκός τῆς καὶ τὴν μεταχειρίζεται ὡς ὄργανον εἰς τὴν ἀνήθικον ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν εἰδικῶς αὐτὸς ἀνέλαβε, τὴν διάδοσιν δηλαδή τῆς ἀνηθικότητος, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου Τερέχιν, νὰ τοῦ δίδῃ ἢ ἰδίᾳ ὠραία Νίνα τὸ φάρμακον πού τοῦ φέρει ἔξαιψιν εἰς τὸν ὄργανισμὸν, ὥστε εἰς κάθε βῆμα νὰ ἀλλάξῃ ἐνώπιόν τῆς γυναῖκες, ὡς πού ἡ ὠραία Νίνα γράφει τὰ ἐξῆς ὀλίγα λόγια καὶ κατόπιν οὐτοκιοεῖ.

«Ὁ ἔρωσ ἔχασε τὴ ρομαντικότητά του, ἡ οἰκογένεια τὴν ἰσχύν τῆς καὶ ἡ τέχνη τὴν γοητείαν τῆς.

Ζήτησα λίγο ἔρωτα πού τὸν εἶχα ἀνάγκη, ὅπως τὰ λουλούδια θέλουν τὴ δροσιά καὶ ἡ γῆ τὴ βροχὴ Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας εἶναι τόσο κακοὶ πρέπει νὰ κλείσωμεν τὰς σχέσεις μας μὲ τὴ ζωὴ. Νίνα».

Καὶ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν περιέργων κακουργημάτων, οἱ νέοι καυχῶνται ὅτι παίζουσι τὸν ρόλον τοῦ ἀναμορφώτου.

*
* *

Ἐχει δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν ἡ πολιτεία νὰ ὀμνυθῆ ἀποτελεσματικῶς καὶ νὰ πατάξῃ τὰς ὀργανώσεις τῶν κομμουνιστικῶν στοιχείων καὶ τὴν διεξαγομένην προπαγάνδα τῆς βίας,

μιᾶς ιδέας χρεωκοπημένης, πού ζητεῖ νά στηριχθῆ εἰς τὴν πί-
εσιν καὶ πού καταργεῖ συστηματικὰ ὅλας τὰς ἠθικὰς καὶ πο-
λιτικὰς δυνάμεις, πού δὲν ἐξυπηρετοῦν τυφλῶς τὰ συμφέ-
ροντά των.

Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν μᾶς ἔσωσαν οἱ προπάτορές μας ἀπὸ τὸν
ζυγόν, σήμερα πρέπει νά σώσωμεν ἐμεῖς τὴ νέα γενεὰ ἀπὸ τὸν
ἴδιό της ἑαυτό, διότι βλέπομεν τὸ ἐφηβικὸ κορμὶ νά λυγίζη
σὰν τὸ καλάμι καὶ πρέπει εἰς αὐτὰ τὰ λυγισμένα νεαρὰ σώ-
ματα νά δώσωμεν τὴν πνευματικὴν ὑγείαν, τὴν ὠραιότητα καὶ
τὸν πατριωτισμόν.

Γερεῖς, διδάσκαλοι, ἰατροί, νομικοί, αὐτοὶ εἶναι οἱ
εἰλικρινεῖς σύμβουλοι, αὐτοὶ ἄς γίνουιν τὰ ἄμεσα ὄρ-
γανα, μὲ διαλέξεις, βιβλία, νόμοι ἔντυποι πρέπει νά κυκλοφο-
ρήσουιν καὶ νά διδάξουσιν τὴν κοινωνίαν, νά μάθῃ ὁ ἀθῶος κό-
σμος τὴν φρίκην τοῦ ἐρυσθροῦ Παραδείσου.

Διαφωτίσατε τὴν νεολαίαν καὶ διδάξατε τὰς ἀτομικὰς
προφυλάξεις καὶ κάμετε, ὅ,τι εἶναι δυνατὸν διὰ τὸν ἀνθρωπι-
σμόν, διὰ τὸν πολιτισμόν, διδάξατε τὴν ἀλήθειαν. Πρωταπό-
στολοι τῆς ιδέας, ὅπου σταθῆτε, ὅπου βρεθῆτε, εἰς πᾶσαν
εὐκαιρίαν βροντοφωνήσατε, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς
τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ λερναία ὕδρα καὶ πρέπει νά φο-
νευθῆ διὰ νά ζήσῃ ἡ ιδέα τῆς πατρίδος.

«**Ἑλλάδα ξύπνα**» αὐτὸ νά ἦναι τὸ σύνθημα τῆς νέας
γενεᾶς. Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐνθουσιάζουσιν περισσότερον τὰ
λόγια παρὰ ἡ πέννα καὶ ὅλαι αἱ μεγάλαι ἐπαναστάσεις πού
συνετάρραξαν κατὰ καιροὺς τὴν οἰκουμένην ὑπῆρξαν ἀποτελέ-
σματα μεγάλων ρητόρων καὶ ὄχι μεγάλων συγγραφέων.

Τὰ κηρύγματά μας δὲν πρέπει νά περιορίσωμεν μόνον
εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς μεγάλας πόλεις.

Καθῆκον ἐπιτακτικὸν εἶναι νά μάθῃ ὁ κόσμος, νά φανα-
τίσωμεν τὸν λαόν, νά κλείσωμεν συμβόλαιον μὲ τὰς ἐπαρχίας,
νά μᾶς βοηθήσουιν ὅλοι νά πολεμήσωμεν τὴν καταστρεπτικὴν
αὐτὴν προπαγάνδα, διότι ἡ σημερινὴς νεωτεριστικὴς ιδέα ἀ-
πειλοῦν σοβαρῶς τὴν πολῦτιμον νεολαίαν καὶ κλονίζουσιν τὴν
παγκόσμιον ἀνθρωπότητα, ἐπομένως καὶ τὴν ὠραίαν καὶ
ἰσχυρὰν φυλὴν μας.